Kenneth E. Hagin

Cum poți fi călăuzit
de
Duhul lui Dumnezeu

Cum poți fi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu

Titlul original: How You Can Be Led By The Spirit Of God

Cuprins:

Prefață

Dumnezeu mi-a vorbit de curând despre un lucru pe care nu-l făcusem.

Acum 20 de ani, în februarie 1959, în El Passo, Texas, Domnul mi s-a arătat într-o vedenie. El a intrat în camera mea pe la orele 6:30 dimineața, s-a aşezat pe un scaun lângă patul meu şi a discutat cu mine timp de o oră şi jumătate. Mai departe, în această carte voi arăta mai multe detalii despre această vizită, dar aici vreau să subliniez mai întâi ceva.

El mi-a vorbit despre slujba de prooroc (Efeseni 4:11-12). Apoi El mi-a spus: *„Eu nu am aşezat prooroci în Biserică pentru a călăuzi Biserica Noului Testament. Cuvântul Meu spune:* «Toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu.» *Acum, dacă mă vei asculta, Eu te voi învăța cum să urmezi Duhul Meu. Apoi vreau ca tu să înveți pe poporul Meu cum să fie călăuzit de Duhul“*.

Mă simt ruşinat pentru că am lăsat să treacă douăzeci de ani fără să fi învățat pe alții prea mult despre aceasta. Ocazional am atins subiectul, dar nu am învățat cu adevărat despre el pe nimeni.

Aşa că în ultimul timp Domnul m-a impulsionat şi am început să vorbesc din ce în ce mai mult despre călăuzirea Duhului. Carte de față este o urmare a acestui impuls.

Lumina Domnului

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu“

Romani 8:14

„Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu“

Romani 8:16.

„Suflarea omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în fundul măruntaielor“

Proverbe 20:27

(Traducerea din versiunea King James sună astfel: *„Duhul omului este o candelă a Domnului care cercetează tot lăuntrul omului“*)

Copiii lui Dumnezeu se pot aştepta să fie călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. O altă traducere a versetului din Proverbe 20:27 spune: *„Duhul omului este* o lumină *a Domnului“*. Dacă acest verset ar fi fost scris astăzi, l-am putea citi astfel: „Duhul omului este un bec al Domnului“. Aceasta înseamnă că: *Dumnezeu ne va lumina, ne va călăuzi, prin duhul nostru*.

De multe ori căutăm alte mijloace de călăuzire decât cel pe care l-a spus Dumnezeu, şi când o facem dăm de necaz. Uneori noi credem că Dumnezeu ne călăuzeşte prin ceea ce ne spun simțurile noastre fizice. Dar niciunde Dumnezeu nu spune că El ne va conduce prin ceea ce ne spun simțurile noastre. Prea des privim lucrurile de pe o poziție intelectuală, străduindu-ne să raționalizăm totul. Dar Biblia nu spune nicăieri că trupul sau mintea omului ar fi o lumină a omului. Ea spune că duhul omului este o lumină a Domnului.

Dumnezeu ne va călăuzi, ne va lumina prin duhul nostru. Înainte de a înțelege cum ne conduce Dumnezeu prin duhul nostru, trebuie să înțelegem foarte bine natura umană. Trebuie să înțelegem că omul este duh, că el are un suflet şi că locuieşte într-un trup.

Omul – Un Duh Veşnic

„Şi Dumnezeu a spus: «Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră… Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu…»“

Geneza 1:26-27

Omul este o ființă duhovnicească, un duh viu. El este făcut după asemănarea lui Dumnezeu. Isus a spus că Dumnezeu este Duh (Ioan 4:24). Apare deci ca o necesitate ca omul să fie duh.

Omul este un duh, el are un suflet şi locuieşte într-un trup fizic (1 Tesaloniceni 5:23). Când trupul fizic al omului moare şi este îngropat, duhul lui continuă să trăiască. Această parte din om este veşnică. Duhul nu poate muri niciodată, iar omul este duh. Iată ce spune Pavel despre moartea fizică :

„Sunt strâns din două părți: aş vrea să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.“

Filipeni 1:26-27

Pavel urma să trăiască. Fie în trup, fie despărțit de el, Pavel va continua să trăiască. Dacă rămâne sau locuieşte în trup, el poate învăța Biserica din Filipi, şi poate fi o binecuvântare pentru ea. Pentru Pavel însă, ar fi mult mai bine să se mute, şi să fie cu Hristos. De fapt, Pavel spunea: „Voi continua să trăiesc fie în trup, fie mutându-mă şi fiind cu Hristos.“

Cine urma să se mute? „EU“ mă voi muta. Pavel nu vorbea despre trupul său. Nu trupul său urma să se mute. Pavel vorbea despre omul interior, omul duh, care trăieşte în interiorul trupului.

Adeseori oamenii mă întreabă: „Ne vom recunoaşte unii pe alții în ceruri?“

Atunci eu le răspund cu o întrebare: „Aici, jos, ne cunoaştem unii pe alții?“

Înțelegi, *tu* vei fi acolo. Dacă *tu* cunoşti pe cineva aici, jos, *tu* vei cunoaşte pe acel cineva şi acolo sus. *Tu* eşti cel ce este aici – *tu* eşti cel ce va fi sus.

„*Eu* mă voi muta şi voi fi cu Hristos“, spune Pavel, „căci este *mult mai bine*“. Ce mult îmi place acest pasaj! Dacă Pavel ar fi spus că este mai bine, ar fi fost ceva. Dar el spune: *„este mult mai bine!“*

Unele învățături greşite spun că atunci când omul a murit, el este ca un câine mort. Nu, nu-i aşa. Omul este mult mai mult decât un trup. El este un duh, are un suflet şi locuieşte într-un trup. Alții spun că atunci când omul moare, el este într-un somn al sufletului. Dar Biblia nu ne învață aşa. Unii spun că într-adevăr duhul pleacă, dar se întoarce sub forma unei vaci sau a unui câine. Teoria reîncarnării nu este biblică. Stai lângă Cuvântul lui Dumnezeu şi El îți va rezolva toate problemele legate

de acest subiect. Pavel a spus: *„Mă* voi muta şi *voi* fi cu Domnul, căci este *mult mai bine*.“

Pavel a propovăduit aceleaşi adevăruri şi aceleaşi fapte pentru toate bisericile. El foloseşte cuvinte diferite, dar spune acelaşi adevăr binecuvântat Bisericii din Corint:

> *„… chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinlăuntru se înnoieşte din zi în zi.“*
>
> 2 Corinteni 4:16

Există un om *interior*. Şi există unul *exterior*. Omul exterior nu eşti tu, cel adevărat. Omul exterior este numai casa în care locuieşti. Omul dinlăuntru eşti tu, cel real. Omul interior nu îmbătrâneşte niciodată. El se înnoieşte în fiecare zi. El este un om duh.

Ce este duhul? Amintiți-vă textele noastre de la început. Romani 8:14 spune: *„… cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu“*. Apoi versetul 16 ne dă o oarecare înțelegere asupra modului în care Dumnezeu ne conduce*: „Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu“*. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu confirmă împreună cu duhul omului. Proverbe 20:27 spune: *„Duhul omului este o lumină a Domnului“*. Din moment ce, în concordanță cu aceste versete, Dumnezeu ne va călăuzi prin duhul nostru, noi trebuie să aflăm ce este duhul nostru.

Isus i-a spus lui Nicodim: *„… dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“* (Ioan 3:3).

Nicodim, fiind un om firesc, putea gândi numai fireşte. Aşa că a răspuns: *„Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale şi să se nască?“* (Ioan 3:4).

Isus nu vorbea despre o naştere fizică. El spunea: *„Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh este duh“* (Ioan 3:6). El vorbea despre o naştere duhovnicească.

Partea din om care este născută din nou este duhul său. Duhul său primeşte *Viața Veşnică* – Viaţa lui Dumnezeu, natura lui Dumnezeu. Duhul omului este făcut o făptură nouă în Hristos.

Pavel îl numeşte „omul dinlăuntru“, iar Petru „omul ascuns al inimii.“

> *„… ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.“*
>
> 1 Petru 3:4

Când Biblia vorbeşte despre inimă, ea vorbeşte despre duhul omului. Acesta este adevăratul om. Gândind astfel, vei fi ajutat în credința ta. Oriunde în Noul Testament este folosit cuvântul *inimă* înlocuieşte-l cu cuvântul *duh* şi vei avea un tablou mai clar despre ceea ce vrea să spună. Duhul omului este cel ce este născut din nou.

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.“

2 Corinteni 5:17

Aici se vorbeşte despre omul dinlăuntru. Nici nu poate fi vorba de cel exterior. Când eşti născut din nou şi devii o făptură nouă, tu nu capeți un trup nou. Omul exterior rămâne exact cum a fost. Dacă ai fost chel înainte de a te naşte din nou, chel vei fi şi după naşterea din nou. Dacă ai avut ochii căprui înainte, căprui îi vei avea şi după. Omul exterior nu se schimbă. Dumnezeu nu face nimic cu omul exterior. (Tu trebuie să faci ceva cu omul exterior. Află din Biblie ce vrea Dumnezeu să faci tu cu omul exterior şi fă ceea ce-ți spune El.) Dumnezeu face ceva cu omul dinlăuntru. El îl face pe acest om dinlăuntru un om nou în Hristos, o făptură nouă, o creație nouă.

Concentrare Asupra Duhului

„Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin; şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru, să fie găsite întregi, fără prihană la venirea domnului nostru Isus Hristos."

1 Tesaloniceni 5:23

Pavel începe cu interiorul, cu centrul cu inima făpturii umane, care este duhul şi apoi vine spre exterior.

Totuşi, mulţi oameni citează greşit acest verset. Ei spun: trup, suflet şi duh. De ce pun ei pe primul plan trupul? Pentru că ei sunt mai concentraţi asupra trupului lor decât asupra duhului lor. Lucrurile fireşti au mai multă importanţă pentru ei decât lucrurile spirituale. Aşa că ei pun pe primul plan fizicul.

Uneori noi suntem mult mai concentraţi asupra minţii noastre deoarece trăim foarte mult timp în domeniul raţiunii.

Dar omul este o fiinţă duhovnicească – de aceea este necesară concentrarea asupra duhului. Cu cât ne vom concentra mai mult asupra duhului, cu atât lucrurile spirituale vor deveni tot mai reale pentru noi.

Dacă avem de gând să ne lăsăm călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu – căci ştim că Duhul lui Dumnezeu ne călăuzeşte prin duhul nostru – atunci noi trebuie să ne concentrăm asupra duhului sau vom rata totul. Puneţi duhul pe primul plan. Deveniţi tot mai conştienţi de duhul vostru. Realizaţi tot mai mult prezenţa omului interior. Daţi-vă seama că sunteţi o fiinţă duhovnicească. Daţi-vă seama că prin naşterea din nou deveniţi o creaţie nouă, făcută de Dumnezeu în Isus Hristos. Aceasta vă va ajuta să creşteţi din punct de vedere *spiritual*.

Cu mulţi ani în urmă am început să gândesc astfel şi la început îmi spuneam mie însumi, cu voce tare: *Eu sunt o fiinţă duhovnicească, am un suflet şi locuiesc într-un trup*.

Spunând şi repetând aceasta am fost ajutat să cresc spiritual şi să devin tot mai conştient de duhul meu. A ajutat şi credinţei mele, căci credinţa este în duh sau în inimă.

Care Este Diferența Dintre Suflet Şi Duh

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri, pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul… “

Evrei 4:12

Sufletul şi duhul nu sunt acelaşi lucru.

Cu mulți ani în urmă, prin anii ’50, am început să studiez serios acest subiect. Mi-am procurat cărți de la şcolile biblice cele mai faimoase, atât penticostale cât şi de la alte denominațiuni, ca să văd ce învață ele despre structura umană. Nici una nu m-a satisfăcut. Nici una nu era de fapt scripturală. Ele erau bune, aşa cum spune Biblia, numai „în parte“. Am întrebat conducători şi învățători biblici din întreaga țară. Ați recunoaşte unele nume dacă vi le-aşi spune. Am auzit chiar pe cineva întrebând pe unul dintre cei mai cunoscuți lucrători din ziua de azi: „Care este diferența dintre suflet şi duh?“ El s-a uitat mirat şi a spus: „Eu credeam că sunt unul şi acelaşi lucru“. Acesta a fost răspunsul pe care l-am primit de la cei mai mulți lucrători pe care i-am întrebat.

Dar cum ar putea ele să fie acelaşi lucru? Pavel, prin Duhul lui Dumnezeu a spus că ele pot fi despărțite de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ele se pot separa, înseamnă că ele nu sunt acelaşi lucru.

Totuşi, numai Cuvântul lui Dumnezeu poate despărți sufletul şi duhul. Motivul pentru care noi n-am reuşit să le distingem a fost acela că noi n-am săpat suficient de adânc în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu ani în urmă, în vestul Statelor Unite s-a declanşat „goana după aur“. Oamenii se năpusteau spre vest dorind să devină bogați peste noapte. Cei mai mulți au găsit ceva aur în nisipul pârâiaşelor. Alții au găsit ceva pe pământ. Dar dacă voiai să devii cu adevărat bogat, atunci trebuia să sapi adânc. Poți trece superficial prin Biblie şi să scoți un pic de aur – de ici de colo – sau chiar să găseşti din întâmplare o mină de aur. Dar dacă vrei cu adevărat să devii bogat, trebuie să sapi adânc în Cuvântul lui Dumnezeu.

Timp de 15 ani am studiat cu atenție acest subiect. Dacă era ceva ce doream să aflu, atunci tocmai aceasta era: diferența dintre duh şi suflet. Am recurs la procesul eliminării. Am notat următorul fapt: *cu trupul meu eu iau contact cu domeniul material* (asta nu mai are nevoie de nici un argument). *Cu duhul meu eu iau contact cu domeniul spiritual*.

Aceasta lasă numai o singură parte din mine să ia contact cu orice alt domeniu. Aşa că am scris: *cu sufletul meu, eu contactez numai domeniul rațional*, pentru că

rămăsese singura parte din mine şi singurul domeniu neatacat. Iată şi versetul care m-a ajutat:

> *„Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod.“*
>
> 1 Corinteni 14:14

Traducerea amplificată spune: *„Căci dacă mă rog într-o limbă necunoscută, duhul meu, prin Duhul Sfânt din mine se roagă, dar mintea mea este fără rod“.*

Înțelegerea noastră, rațiunea noastră, umană, este o parte a sufletului nostru. Observați ce spune Pavel: *„Duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod“*. El n-a spus: „când mă rog în altă limbă, sufletul meu se roagă“. El n-a spus nici: „Când mă rog în limbi, mă rog din intelectul meu sau din mintea mea“. El a spus: „Când mă rog în alte limbi eu nu mă rog din sufletul meu, ci mă rog din duhul meu, din inima mea, din ființa mea cea mai intimă, cea mai adâncă“.

Vă amintiți ce-a spus Isus?

> *„În ziua cea de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare şi a strigat:* «Dacă înseteaază cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, cum zice Scriptura, DIN INIMA LUI vor curge râuri de apă vie!» *SPUNEA CUVINTELE ACESTEA DESPRE DUHUL pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.“*
>
> Ioan 7:37-39

Ca rezultat al primirii Duhului Sfânt, Isus a spus că din inimă vor curge râuri de apă vie. O altă traducere spune: „ …şi din adâncul ființei…“.

Fiica unui pastor al Evangheliei Totale, în vârstă de 6 ani, era prezentă într-o noapte de rugăciune. Ea şi alți câțiva copii au fost umpluți cu Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi. Această fetiță de 6 ani a fugit la mama ei ținându-se cu mâinile de stomac şi spunând: „Mamă, mamă, asta vine din burta mea!“ Avea dreptate. Ceea ce spunea ea era biblic. Ea vorbea în limbi din burta ei, din duhul ei, din adâncul ființei ei. De acolo vin limbile: din Duhul Sfânt care locuieşte în duhul tău, şi dă duhului tău să vorbească.

Să punem acum aceste versete cap-la-cap: „Duhul omului este o lumină a Domnului, cercetând tot ADÂNCUL FIINȚEI (inima)… DIN INIMA LUI vor curge râuri de apă vie…“.

Toate călăuzirile pe care le-am avut au venit din duhul meu şi cele mai multe au venit în timp ce mă rugam în limbi. Poți înțelege de ce. Duhul tău este activ atunci când te rogi în alte limbi.

Unul din motivele pentru care biserica mondială ca un tot a decăzut atât de rău, este că a apelat foarte mult la un singur fel de rugăciune – rugăciunea cu minte. Ea s-a străduit să lupte în bătălii spirituale cu posibilitățile mentale.

Am învățat acest lucru timp de mulți, mulți ani. În timpul fiecărei crize a vieții mele am învățat să mă uit la duhul din mine. Am învățat să mă rog în alte limbi, timp în care călăuzirea apare din interiorul meu. Şi aceasta pentru că duhul meu este activ, iar trupul şi mintea mea sunt inactive. Şi prin duhul meu mă călăuzeşte Dumnezeu.

Uneori tălmăcesc rugăciunea în limbi şi prin tălmăcire primesc lumină şi călăuzire (1 Corinteni 14:13). Dar în majoritatea timpului nu este aşa, ci atunci când mă rog în limbi, de undeva de jos, din interior, simt ridicându-se ceva în mine. Începe să ia formă. Nu pot explica rațional cum are loc asta, pentru că mintea mea, înțelegerea mea nu au nimic de a face cu asta. Dar eu ştiu în adâncul ființei mele ce am de făcut.

Mântuirea Sufletului

„…primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.“
Iacov 1:21

Duhul omului este partea din om care se naşte din nou şi care primeşte *Viața Veşnică,* care este Natura şi Viața lui Dumnezeu. Duhul omului este cel ce devine o creatură nouă în Hristos. Sufletul nu este nici pe departe ființa cea mai interioară omului. Nu sufletul se naşte din nou. Mântuirea sufletului este un proces.

De obicei acest verset din Iacov 1:21 mă deranja pe vremea când eram un predicator de cult, înainte de a fi umplut cu Duhul Sfânt. Nu ştiam atunci ceea ce ştiu azi. Foloseam noțiunile de duh şi suflet în mod eronat, referindu-mă la duh ca suflet şi la suflet ca duh. Eu nu făceam deosebirea între ele, aşa cum face Biblia. Dar am avut destul bun simț ca să las deoparte acest verset până am crescut destul ca să înțeleg ceea ce vrea el să spună.

Epistola lui Iacov nu a fost scrisă pentru păcătoşi. Iacov nu a scris o scrisoare lumii; el a scris această scrisoare Bisericii. Înțelegem acest lucru din Iacov capitolul 5, unde el spune: *„Este vreunul printre voi în suferință? Să cheme pe presbiterii Bisericii…“* Cu alte cuvinte dacă este cineva din biserică bolnav să cheme pe bătrânii bisericii. Referindu-ne din nou la primul capitol din Iacov, să ne uităm la versetul 18:

> *„El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul Adevărului ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui. Ştiți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați. Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie, căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu. De aceea lepădați orice necurăție şi orice revărsare de răutate şi primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.“*
>
> Iacov 1:17-21

Iacov se adresează unor oameni născuți din nou. Din voia Tatălui, scria el, am fost născuți, prin Cuvântul Adevărului. Iacov le spune: *„preaiubiții mei frați“*. Deci ei erau în Hristos. Şi totuşi el îi îndeamnă pe aceşti oameni născuți din nou şi umpluți de Duhul Sfânt să primească cu blândețe Cuvântul sădit în ei *„care le poate mântui sufletele“*. Evident, sufletele lor nu erau mântuite.

Vedeți, duhul omului, omul interior, omul cel real primeşte viața veşnică şi se naşte din nou. Dar intelectul său şi emoționalul său – care compun sufletul său – mai au nevoie de tratament. Ele nu sunt născute din nou. Ele trebuie înnoite.

Pavel vorbeşte despre înnoirea minții atunci când se adresează sfinților din Roma:

Cum poți fi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită.“

Romani 12:2

Psalmistul vorbeşte despre înviorarea sufletului:

„El îmi înviorează sufletul… “

Ps.23:3

Cuvântul ebraic tradus prin *înviora* în Vechiul Testament şi cuvântul grecesc tradus prin *înnoi* în Noul Testament înseamnă aproape acelaşi lucru. Sufletul, mintea trebuie înviorată şi înnoită.

Mama mea mi-a lăsat un scaun pe care l-a moştenit de la mama ei. Nu ştiu exact cât de vechi este acest scaun, dar în orice caz este foarte vechi. Îmi amintesc că bunica mea, cu mult timp în urmă, l-a recondiționat. I-au pus tapițerie nouă şi l-au lăcuit. Era acelaşi scaun vechi, dar el era recondiționat, înnoit. Nu scrie nicăieri că Dumnezeu ne înviorează duhul nostru. Duhul nostru devine o creație nouă în Isus Hristos. Sufletele noastre sunt cele ce trebuie înnoite, şi pot fi înnoite.

Cum? Iată versetele care se referă la suflet: „ …*primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi care vă poate mântui sufletele… nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită…“. „El îmi înviorează sufletul“.*

Sufletul omului este mântuit sau înnoit atunci când mintea sa este înnoită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este acela care ne mântuieşte sufletele, care ne înnoieşte mintea şi ne înviorează sufletele.

Când mintea noastră este înnoită prin Cuvântul lui Dumnezeu, noi începem să gândim în concordanță cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem în stare să cunoaştem şi să deosebim voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită – căci Cuvântul lui Dumnezeu este voia lui Dumnezeu. Când sufletul nostru este mântuit nu mai avem prea multe întrebări asupra voii lui Dumnezeu.

Cea mai mare nevoie a bisericii de astăzi este înnoirea minții prin cuvântul lui Dumnezeu.

Aducerea Trupului Ca Jertfă

„Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.“

Romani 12:1

Omul dinlăuntru devine creatura nouă în Hristos, nu cel exterior. Avem acelaşi trup pe care l-am avut şi înainte de a deveni o creatură nouă. Ceea ce trebuie noi să învățăm să facem este să lăsăm acel om dinlăuntru să conducă. Cu acest om dinlăuntru noi controlăm firea şi facem ceva folositor cu trupurile noastre.

Să citim din nou din 2 Corinteni 5:17, *„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“*. O altă traducere spune: „ …*Dacă este cineva în Hristos este un nou eu…* “.

Uneori în biserici noi auzim vorbind despre „omorârea eului“. Nu există o astfel de afirmație în Biblie. Noi n-avem nevoie să murim față de eul nostru dacă am devenit un nou eu. Ceea ce trebuie să facem este să răstignim firea – despre acest lucru da, Biblia spune ceva.

Răstignirea firii nu este ceva ce Dumnezeu face pentru tine. Este ceva ce tu faci pentru tine. De aceea *„vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie…* “, scrie Pavel Bisericii.

Cine aduce trupul ca jertfă?

Tu.

Care tu?

Omul dinlăuntru care este născut din nou şi a devenit o creatură nouă în Hristos.

Tu eşti cel ce faci ceva cu trupul tău. Dacă tu nu o faci, nimic nu se va putea face cu tine.

„Ci mă port aspru cu trupul meu, şi-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.“

1Corinteni 9:27

Pavel scrie aici că *el* face ceva cu trupul său: „ …Mă *port aspru cu trupul meu, şi-l țin în stăpânire“*.

Care *Pavel*?

Este omul cel adevărat, Pavel cel real, omul dinlăuntru, care a devenit o creație nouă în Hristos şi a fost umplut de Duhul Sfânt. „*Eu* fac ceva cu trupul meu. *Eu* mă port aspru cu el. *Eu* îl țin în stăpânire“.

Cine aduce trupul sub ascultare?

Omul dinlăuntru. În loc să lase trupul să-l domine, Pavel caută să aducă omul exterior sub stăpânirea celui interior.

Observați acum acest lucru. Avem aici un mare apostol, un sfânt al lui Dumnezeu, care a scris aproape jumătate din Noul Testament, un uriaş spiritual – dar este evident că trupul său voia să facă lucruri care erau greşite. Dacă n-ar fi vrut, el n-ar fi trebuit să se poarte aspru cu el şi n-ar fi trebuit să-l țină în stăpânire.

Numai pentru că trupul tău vrea să facă ceva greşit, nu înseamnă că tu nu eşti mântuit – sau că tu nu eşti umplut cu Duhul Sfânt. (Dacă aşa ar fi stat lucrurile, Pavel n-ar fi fost mântuit.) Tu trebuie să te lupți cu trupul, cu firea, cât timp eşti în trup.

„Frate Hagin, aş vrea să te rogi pentru mine“, mi-a spus un frate într-o zi.

„Pentru ce?“ – l-am întrebat. Mie-mi place să ştiu pentru ce să mă rog.

O privire gravă şi chiar lacrimi i-au umplut ochii. „Vreau să te rogi ca eu să nu mai am necazuri cu diavolul“.

„Adică – i-am răspuns – vrei să mă rog să mori?“

„Nu, nu, eu nu vreau să mor“.

I-am spus atunci: „Singura cale pe care tu poți scăpa de necazurile pe care ți le face diavolul este să pleci de pe pământ şi să mergi în cer“.

Noi vom avea necazuri cu diavolul cât timp vom fi în viață. Vei avea probleme cu firea cât timp eşti în trup. Dar, binecuvântat fie Domnul, noi avem posibilitatea şi armele să luptăm cu diavolul şi cu firea.

Pavel nu şi-a lăsat firea să-l domine. Omul dinlăuntru – cel născut din nou şi umplut cu Duhul Sfânt – domină pe cel exterior.

Şi tu o poți face! Ceea ce vreau este ca tu să înțelegi acest lucru – *tu* eşti cel ce trebuie să o facă. Pavel nu a spus că Dumnezeu o va face pentru tine. El nu a spus că Duhul Sfânt o va face pentru tine. El a spus: „*Voi* să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie. *Voi* să nu vă potriviți chipului veacului acestuia… *Voi* să vă prefaceți prin înnoirea minții… “. *Tu* aduci trupul ca jertfă, *tu* o faci, *tu* îți înnoieşti mintea prin cuvântul lui dumnezeu, *tu* o faci.

Viața şi Natura lui Dumnezeu este în duhul tău. Lasă ca omul dinlăuntru să fie cel ce domină în viața ta. Ascultă-l. Duhul omului este lumina Domnului. Prin duhul tău te va călăuzi Dumnezeu.

Numărul Unu: Mărturia Interioară

„Însuşi Duhul adevereşte (mărturiseşte) împreună cu duhul nostru…“
Romani 8:16

Acum vei afla că a fi condus, călăuzit printr-o mărturie interioară este numărul 1, sau modul primordial prin care Dumnezeu îşi călăuzeşte copiii.

Aş vrea să mă întorc – am spus că o voi face, în prefaţa cărţii – la ceea ce mi-a spus Isus în februarie 1959, la El Passo, Texas. Era pe la ora 6:30 după-amiază. Stăteam întins în pat şi studiam. Ochii mei erau larg deschişi. (Sunt trei feluri de vedenii. Cel mai înalt este cel cu ochii deschişi. Într-o vedenie cu ochii deschişi simţurile fizice ale omului nu sunt blocate. Ochii lui fizici nu sunt închişi. El este în posesia tuturor capacităţilor fizice şi totuşi vede în domeniul spiritual.)

Am auzit paşi. Uşa camerei mele era întredeschisă, aşa că m-am uitat să văd cine intră în camera mea. După tot ce auzisem, aşteptam să văd o persoană. Dar când m-am uitat să văd cine este L-am văzut pe Isus. Mi s-a făcut părul măciucă. Broboane de sudoare rece mi-au acoperit tot trupul.

M-am uitat la El. Avea o mantie albă. Purta sandale romane. (Isus mi s-a arătat de opt ori. De fiecare dată, exceptând pe aceasta, era în picioarele goale. De data aceasta purta sandale, de aceea îl auzisem.) Părea să aibă cam 1,80 m înălţime şi circa 83 kg.

A intrat în cameră şi a împins uşa, închizând-o. S-a apropiat de patul meu, iar eu Îl urmăream aproape fermecat. A luat un scaun şi l-a tras lângă patul meu. S-a aşezat pe el. Şi-a încrucişat braţele şi a început conversaţia spunând: „Ţi-am spus noaptea trecută, în automobil, prin Duhul Meu… “.

Automobilul era plin. Soţia, eu şi alţi câţiva cunoscuţi călătoream cu el când, Isus s-a aşezat lângă mine. Am auzit Duhul lui Dumnezeu vorbindu-mi. Am crezut că toţi din maşină L-au auzit. Am întrebat: „Aţi auzit?“ Ei mi-au răspuns: „Nu, n-am auzit nimic“.

În vremea Vechiului Testament profeţii ar fi spus: „Şi Cuvântul Domnului mi-a vorbit… “ Te-ai întrebat vreodată cum venea? Nu putea fi literalmente audibil. Dacă ar fi fost audibil, toţi cei prezenţi ar fi auzit şi atunci profetul nu mai trebuia să le spună ce a spus Duhul. Cuvântul Domnului a venit la duhul profetului prin Duhul lui Dumnezeu. Este atât de real, încât pare audibil în acelaşi timp; şi pentru mine a fost atât de real încât am crezut că toţi din maşină au auzit.

Isus, stând lângă patul meu, mi-a spus: „Ţi-am vorbit astă noapte în maşină şi ţi-am spus unele lucruri. Ţi-am spus prin Duhul Meu că voi sta de vorbă cu tine mai târziu. Aşa că acum am venit să-ţi vorbesc despre aceasta… “

Era vorba de slujba de profet, de prooroc. A stat acolo, pe scaun, şi mi-a vorbit timp de o oră şi jumătate. I-am vorbit şi eu. I-am pus unele întrebări referitoare la

ceea ce-mi spunea, iar El mi-a răspuns. Nu voi spune tot ce mi-a spus despre slujba proorocului, acesta este un alt mesaj. Mă voi referi la ea numai tangențial.

Isus mi-a spus: „Proorocul nou-testamental este asemănător cu cel din Vechiul Testament prin aceea că proorocul din Vechiul Testament este numit «văzător» pentru că vedea şi cunoştea lucrurile în mod supranatural. Dar proorocul nou-testamental nu are acelaşi statut cu cel din vechime pentru că Eu nu am aşezat prooroci în Biserică pentru a călăuzi Biserica. Credinciosul nou-testamental nu are nevoie să caute călăuzire prin prooroci. El poate primi călăuzire prin prooroci, dar nu este nevoie să o caute. Nu este biblic să procedeze astfel. Slujba proorocului nou-testamental, în această privință, este doar să confirme ceea ce oamenii au deja în duhurile lor."

„Sub vechiul Legământ numai preotul, proorocul şi împăratul erau unşi de Duhul Sfânt pentru slujbele respective. Ceilalți, aşa-zişi «laici» nu aveau Duhul Sfânt peste ei sau în ei. De aceea ei trebuiau să caute călăuzire prin prooroc, căci acesta avea Duhul."

Sub Noul Testament, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi avem Duhul lui Dumnezeu nu numai peste noi, ci chiar în noi!

Isus mi-a spus: „Sub Noul Legământ nu se spune «Toți cei ce sunt călăuziți de prooroci sunt fii ai lui Dumnezeu», ci Noul Testament spune: *«Toți cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu»*".

Apoi El a spus: „Cea dintâi modalitate, calea principală prin îi conduc pe toți copiii Mei este mărturia interioară. Îți voi arăta cum lucrează această mărturie interioară, ca să nu mai faci greşelile pe care le-ai făcut în trecut".

Mi-a explicat că a fi în slujba de prooroc înseamnă a fi în primul rând un slujitor al Evangheliei, consacrat şi chemat la această slujbă prin chemarea lui Dumnezeu care să-i marcheze întreaga viață. În al doilea rând, el are cel puțin două daruri - de înțelepciune, de cunoştință, de deosebirea duhurilor – plus darul proorociei, operând în slujba sa.

Apoi mi-a atras atenția asupra unui lucru care s-a întâmplat în ultimele trei zile. Cu trei zile în urmă mă aşezasem să scriu o scrisoare unui pastor, confirmând o dată de ținere a unei adunări. Cumva, în prima zi am scris cam o jumătate de pagină, apoi am rupt-o şi am aruncat-o la coş. În ziua următoare am făcut acelaşi lucru. La fel şi în a treia zi. Acum Domnul este aici şi iată că îmi spune: „Mă vezi stând aici şi vorbindu-ți. Aceasta este o manifestare a Duhului numită deosebire a duhurilor (deosebirea duhurilor înseamnă a vedea în domeniul spiritual). Aceasta este slujba proorocului în acțiune. Tu vezi în domeniul spiritual. Tu Mă vezi şi Mă auzi vorbindu-ți. Îți aduc prin vedenie o descoperire care îți va da înțelepciune şi cunoştință. Îți spun să nu te duci la acel pastor şi la acea biserică. Pastorul nu va accepta felul tău de slujire. Dar niciodată nu te voi mai călăuzi în felul acesta. (Sunt 20 de ani de atunci şi El nu a mai făcut-o). De acum încolo te voi călăuzi prin mărturie lăuntrică. Tu ai avut această mărturie lăuntrică tot timpul. Ai avut o piedică în duhul tău, de aceea ai rupt scrisoarea de trei ori. Ai avut *ceva* în tine, o *piedică*, o *lumină roşie*, un *semnal de oprire*. N-a fost chiar o voce care să-ți spună: «Nu te duce». A fost o *intuiție interioară*".

Apoi mi-a reamintit de o altă invitație. Predicasem anul trecut într-o adunare a unei denominațiuni a Evangheliei totale. Aproape fiecare pastor m-a rugat să predic în adunarea lui. Au fost aproape o sută de invitații.

Un frate a venit la mine şi mi-a spus: „Frate Hagin, mergeți vreodată în biserici micuțe?“

I-am răspuns: „Merg oriunde îmi spune Domnul să merg“.

Atunci el a spus: „Bine, noi suntem 70, până la 90 în zilele de duminică. Dar dacă Domnul vă vorbeşte vreodată, noi am dori să veniți.“

Am respins acea cerere împreună cu alte câteva sute. Câteva luni mai târziu, în timp ce mă rugam în biserică pentru serviciile din acea seară, mi-am reamintit acea conversație. Apoi a început să-mi vină în minte în fiecare zi. În sfârşit, după 30 sau 40 de zile, am spus: „Doamne, vrei Tu ca eu să merg în acea biserică mică?“

Cu cât mă rugam mai mult despre acest lucru, cu atât mă gândeam mai mult şi simțeam ceva în interiorul meu. Nu era un simțământ fizic, era ceva în duhul meu.

Stând lângă patul meu, Isus mi-a spus referindu-se la acest lucru: „Cu cât te gândeai mai mult la asta, cu atât te simțeai mai mult legat de el. Aveai în duhul tău un sentiment *lin şi sensibil*. Aceasta era *lumina verde*, era semnalul de *liberă trecere*. Era *mărturia Duhului* că poți merge. Acum tu Mă vezi stând aici, Mă auzi vorbindu-ți şi Eu îți spun să te duci la acea biserică. Dar nu am de gând să te mai călăuzesc în felul acesta. (Nici nu a mai făcut-o). De acum înainte te voi călăuzi la fel ca pe oricare creştin - prin mărturia interioară.“

Apoi Domnul mi-a spus că nu este numai spre beneficiul meu şi al vostru: „Dacă vei învăța să urmezi mărturia interioară, te voi face un om bogat. Te voi călăuzi în toate căile tale, cele materiale cât şi cele spirituale. (Unii cred că El este interesat numai de partea spirituală şi nimic mai mult. Dar El este interesat de orice suntem noi interesați.) Nu am nimic împotrivă ca şi copiii Mei să fie bogați. Dar nu vreau ca ei să fie lacomi.“

Am urmat acea mărturie lăuntrică şi El a făcut exact cum a zis că va face. M-a făcut bogat.

Cineva m-a întrebat: „Eşti milionar?“

N-am spus asta. Ei nu înțeleg ce înseamnă cuvântul *bogat*. Înseamnă să ai tot ce-ți trebuie. Eu am mai mult decât îmi trebuie, şi asta pentru că am învățat să mă las călăuzit de Duhul prin mărturia interioară.

Ceea ce a făcut pentru mine, El va face şi pentru tine. Nu se va întâmpla peste noapte, sau peste o săptămână. Dar pe măsură ce înveți să-ți dezvolți aptitudinile spirituale şi să urmezi acea mărturie interioară, El te va călăuzi în toate domeniile vieții tale.

Am cunoscut un om din Texas. Până la vârsta de 12 ani nu purtase niciodată o pereche de pantofi. N-avea decât cinci clase. Dar pe vremea când banii erau bani – nu ca acum – el era milionar.

Două persoane diferite, una din California şi alta din Minnesota, care de multe ori fuseseră musafiri în casa acelui om, mi-au mărturisit că el le spusese fiecăruia acelaşi lucru.

„În toți aceşti ani şi în toate investițiile pe care le-am făcut (aşa câştigase banii pe care îi avea acum), n-am pierdut nici un bănuț.“

Eu mă recunosc învins. Dar tu?

„N-am investit niciodată decât în ce a meritat“, le spunea el în diverse ocazii. Apoi le-a explicat cum procedase.

„Mereu fac la fel. Când vine cineva cu o idee şi vrea ca eu să investesc în ceva, prima mea reacție este mentală. Dar ştiu că Isus a spus, «Când te rogi, intră în odăița ta», fără ca asta să însemne că dacă vrei să te rogi trebuie să intri neapărat undeva. El a vrut să ne spună că trebuie să ne detaşăm de toate lucrurile. Eu chiar am o odăiță mai mare lângă dormitorul meu şi acolo mă duc atunci când vreau să mă rog. Aştept acolo până când duhul meu îmi vorbeşte. Uneori durează câte trei zile. Bineînțeles că nu trebuie să stau acolo 24 de ore din 24. Uneori ies ca să mănânc ceva. De obicei mai sar peste mese. Uneori ies ca să mă odihnesc puțin. Dar cea mai mare parte a timpului aştept acolo, singur, până când primesc mărturia interioară.“

„Uneori mintea îmi zice ’Băiete, trebuie să fii un prost ca să bagi banii în aşa ceva. O să rămâi şi fără cămaşa de pe tine.’ Dar inima îmi spune ’Investeşte fără şovăire.’ Aşa şi fac. Şi în toți anii aceştia nu am pierdut un sfanț.“

„Alteori, vine câte cineva cu altă propunere, iar mintea îmi spune ’Nu pierde ocazia.’ Dar nu dau nici o atenție minții mele. Intru în odăița mea şi aştept. Uneori toată noaptea. Mă rog şi citesc Biblia, dar mai mult aştept. Pur şi simplu stau liniştit până aud înăuntrul meu ceea ce îmi spune inima. Când inima îmi spune ’Nu, nu te băga,’ iar mintea îmi spune ’Ba da, ai face bine să intri’ atunci nu mă implic.“

Ce făcea el de fapt? El învățase să urmeze mărturia interioară, iar Dumnezeu l-a călăuzit în activitatea lui în anii ’30 şi începutul anilor ’40 până când a ajuns să dețină doua milioane de dolari. Nu pare a fi o sumă nemaipomenită, dar atunci erau bani!

Crezi că Dumnezeu l-a iubit pe el mai mult decât te iubeşte pe tine? Nu, doar că el a învățat să-L asculte pe Dumnezeu. A cheltuit timp, şi-a cântărit paşii, şi-a luat măsuri de aşteptare.

Un grup de lucrători ai bisericii se strânsese odată şi oamenii discutau unul cu celălalt. Cineva l-a întrebat pe unul anume, al cărui nume nu îl voi menționa, şi care era considerat un om de succes în lucrarea sa: „Ştim că ai chemare de la Dumnezeu şi că ungerea Duhului Sfânt este peste tine. Dar din punctul tău de vedere, există vreun lucru anume pe care-l faci şi despre care poți afirma că a contribuit în cea mai mare măsură la succesul tău?“

Omul a răspuns: „Întotdeauna mi-am urmat cele mai profunde premonițiii.“

Ce-a vrut el să spună? Nimic altceva decât că „Întotdeauna ascult duhul meu. Fac ceea ce duhul meu îmi spune să fac. Urmez acea călăuzire lăuntrică.“

Mărturia interioară este la fel de supranaturală ca şi călăuzirea prin vedenii sau altele de felul acesta; nu este doar la fel de spectaculoasă. Mulți oameni caută spectaculosul şi ratează supranaturalul care este la îndemână tot timpul.

Cunoaşte-ţi Mărturia Ta!

„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturia aceasta în el… “
1Ioan 5:10

„Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu“ (Romani 8:14). Fiii lui Dumnezeu pot aştepta să fie călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu. Aleluia! Ei nu sunt călăuziţi de altcineva care să le spună ce să facă. Duhul Sfânt ne va călăuzi. Avem Scriptura care ne afirmă acest lucru.

Cum ne va conduce El? Versetul 16 ne dă cheia: *„Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu“* (Romani 8:16).

Dacă în acest aspect foarte important al vieţii, cel mai important lucru care ţi se poate întâmpla – să devii un copil al lui Dumnezeu – şi dacă felul în care El îţi arată că eşti un copil al lui Dumnezeu este prin Duhul Sfânt *care adevereşte* împreună cu duhul tău, atunci poţi înţelege că cel dintâi şi cel mai important mod de călăuzire al lui Dumnezeu este prin mărturia interioară.

Tu nu recunoşti că eşti un copil al lui Dumnezeu pentru că cineva ţi-a proorocit asta. Tu nu ai accepta aşa ceva. Tu nu recunoşti că eşti un copil al lui Dumnezeu pentru că cineva spune: „Eu simt că tu eşti un copil al lui Dumnezeu“. Nici asta nu ai accepta. Tu nu eşti un copil al lui Dumnezeu pentru că ai avut o vedenie. Tu ai fi putut să ai o vedenie sau să nu o ai. Dar aceasta nu te face un copil al lui Dumnezeu. Nu aşa spune Biblia. Nu acestea sunt căile prin care tu recunoşti că eşti un copil al lui Dumnezeu.

Ce spune Biblia despre modul în care recunoaştem că suntem copii ai lui Dumnezeu? *Duhul Lui, Duhul lui Dumnezeu, mărturiseşte împreună cu duhul nostru*.

Câteodată nici nu poţi explica cum ştii acest lucru. Dar tu, pur şi simplu ştii, acolo, înlăuntrul tău. Tu ştii! Tu ştii asta prin mărturia interioară.

Am fost născut din nou în adolescenţă, pe când eram bolnav în pat, în ziua de 22 Aprilie 1933. Din ziua aceea nu mi-a venit niciodată în minte gândul că nu aş fi mântuit. Şi totuşi, încă de când eram tânăr, am întâlnit oameni care spuneau: „Tu nu eşti mântuit dacă nu eşti botezat ca noi.“ Şi tot felul de lucruri ca acestea…

Dar nici unul nu m-a clintit. Am râs de ele. *Pentru că aveam mărturia interioară! Şi aveam dragostea!*

„Ştim că am trecut din moarte la viaţă fiindcă iubim…“
1 Ioan 3:14

Semnele

„Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi… “

Ezechiel 36:26-27

În anul 1941 nu ştiam atât de multe lucruri câte ştiu astăzi. Vă rog să nu mă înțelegeți greşit; eu astăzi nu ştiu atât cât voi şti în viitor. Nici nu mă gândesc că voi şti vreodată în această viață totul despre Dumnezeu şi despre Biblie. Nu, noi nu ştim totul, dar slavă Domnului pentru ce ştim.

Soția mea şi cu mine păstoream o biserică din North Central Texas. O altă biserică din estul Texasului dorea să merg la ei ca păstor. Aşa că m-am dus şi am predicat acolo într-o duminică. Biserica m-a întrebat dacă mă poate vota ca păstor şi eu am răspuns afirmativ. După slujbă, întorcându-mă acasă, am pus un semn.

Eu m-am născut şi am crescut ca baptist. Am început să predic ca un baptist din sud. În 1937 am fost botezat cu Duhul Sfânt fiind predicator baptist. În 1939 am acceptat să păstoresc o mică biserică aparținând Evangheliei Totale. În martie 1941 m-a solicitat ca păstor această biserică din estul Texasului. M-am aflat suficient timp printre oamenii Evangheliei Totale, astfel încât unele concepții greşite ale lor s-au lipit şi de mine. Vă rog să nu mă înțelegeți greşit; s-au lipit şi multe lucruri bune, dar acesta era rău. I-am tot auzit despre punerea semnelor, aşa că am pus şi eu un semn. De fapt ştiam eu mai bune ce voiam. Dar asta mă scutea de lupta în rugăciune şi de sta singur în aşteptarea lui Dumnezeu, sau poate chiar de câteva zile de post – deci scăpam de toate acestea prin punerea unui semn.

Când cineva pune un semn, el se roagă cam aşa: „Doamne, dacă vrei ca eu să fac asta, atunci Tu fă aşa.“ Sau: „Doamne, dacă vrei ca eu să fac cutare lucru, atunci fă să se întâmple cutare lucru“. Sau: „Doamne închide cutare uşă şi deschide cutare uşă.“

Unele din aceste uşi pot fi deschise sau închise de diavol. Ele sunt pe teritoriul său. Biblia îl numeşte „dumnezeul acestei lumi“ (2 Corinteni 4:4). Asta ar fi ca şi când ne-am ruga: „Doamne, dacă Tu vrei ca eu să merg în Kansas City săptămâna viitoare, atunci deschide uşa de la intrarea fratelui Hagin.“ S-ar putea ca eu singur să o deschid. Doar locuiesc acolo. Satan se poate mişca în domeniul simțurilor.

Dumnezeu are o cale mult mai bună de a-şi conduce copiii decât acest joc de-a *v-ați ascunselea*. Noul Testament nu spune: „Toți cei ce sunt călăuziți prin semne sunt copii ai lui Dumnezeu.“

„Da,“ ar putea spune cineva, „dar Ghedeon a pus un semn în Vechiul Testament.“

De ce să ne întoarcem la Vechiul Legământ? Avem ceva mai bun. Vechiul Legământ este pentru oamenii morți spiritual. Eu nu sunt mort spiritual. Eu sunt viu! Am Duhul lui Dumnezeu în mine.

Aminteşte-ți, Ghedeon nu era prooroc, preot sau rege. Numai aceştia sub Vechiul Legământ aveau ungerea Duhului lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu nu era prezent cu fiecare din restul poporului. De aceea fiecare bărbat trebuia să se prezinte la templul din Ierusalim o dată pe an. Prezența lui Dumnezeu era păstrată închisă în Sfânta Sfintelor. Dar când Isus a murit pe Calvar, perdeaua care ținea ascunsă Sfânta Sfintelor s-a rupt şi Dumnezeu a păşit afară. De atunci El nu a mai locuit in case făcute de mâini omeneşti. El locuieşte în noi!

Este periculos pentru creştinii Noului Testament, umpluți cu Duhul să pună semne. Ştim aceasta din Cuvânt. Şi o mai ştiu din experiență.

Întorcându-ne în anul 1941 – aşa cum începusem să vă spun – în timp ce conduceam maşina am spus: „Doamne, voi pune un semn. Eu voi lăsa totul în seama Ta (nu realizam că de fapt nu lăsasem totul în seama Lui). Dacă mă vor alege cu 100% din voturi, voi accepta să fiu păstor la acea biserică şi o voi lua ca fiind voia Ta."

Am obținut toate voturile. Acesta era semnul meu. M-au ales cu 100%. Dar fără Dumnezeu. Iar eu am acceptat tot fără Dumnezeu. Şi ei şi eu ne-am bazat pe semne. Am ieşit din voia perfectă a lui Dumnezeu şi El m-a lăsat să o fac.

Soția şi cu mine ne-am mutat în casa pastorului. Multe lucruri erau mai confortabile decât înainte, din punct de vedere material aveam mai mulți bani. Locuiam într-o casă mai bună, aveam un automobil mai bun.

Eu studiam, mă rugam, primeam un mesaj şi eram în clocot. Dar în clipa în care păşeam în biserică mă goleam pur şi simplu. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat o găleată cu apă rece peste mine. Pierdeam totul. În 4 luni n-am avut o singură predică cumsecade. Nici un pic de inspirație.

Soția mea se ferea să-mi spună ceva. În cele din urmă a spus: „Ştii dragul meu, ai ajuns să spui lucruri uşoare."

Adevărat, asta era tot ceea ce făceam. Nu predicam. Când contractul s-a încheiat am plecat. N-am aşteptat vreun semn ca să plec. Pur şi simplu am încheiat şi am plecat.

M-am gândit mult timp la acea biserică şi căutam un prilej de a mă reîntoarce, pentru că voiam ca oamenii de acolo să ştie că pot predica mai bine. Ei nu mă auziseră niciodată cu adevărat. Aşa că m-am întors acolo cu ocazia unei campanii de evanghelizare şi trezire spirituală. Oamenii au rămas cu gurile căscate: „N-am ştiut că poți predica aşa."

Am răspuns: „O, ba da, aşa am predicat şi înainte de a veni aici ca pastor. Aşa am predicat şi după ce am plecat de aici."

„Bine, bine, dar cât timp ai fost aici nu ai predicat aşa."

Atunci le-am spus adevărul: „Nu, noi toți am ieşit din voia lui Dumnezeu. Eu am ieşit din voia lui Dumnezeu. M-ați ales în afara voii lui Dumnezeu."

Aşa am învățat câte ceva despre această problemă a semnelor. Unii s-au vindecat, dar alții, chiar dacă nici un semn nu le-a mers, continuă să pună semne.

N-am mai dat greş cu nici-o biserică la care am fost pastor. Şi nici n-am mai pus semne. M-am rugat şi L-am aşteptat pe Dumnezeu să-mi răspundă. Am vorbit Domnului destul de mult timp până când am ştiut cu siguranţă înlăuntrul meu ce am de făcut.

Urmând Mărturia

> *„Da, Tu îmi aprinzi Lumina mea: Domnul Dumnezeul meu îmi luminează întunericul meu."*
>
> Psalmul 18:28

Am părăsit deci acea biserică. Am fost rugați de conducătorii unei organizații să luăm, temporar, o biserică şi am acceptat.

În timp ce mă rugam, am simțit o povară în duhul meu, povară care mă îndemna să mă întorc la biserica pe care o părăsisem ca urmare a semnului. Nu isprăvisem ceea ce Dumnezeu voia să fac acolo.

De obicei se întâmpla când mă rugam în limbi, înaintea predicilor şi serviciilor de duminică – şi amintiți-vă, când mă rog în limbi duhul meu se roagă şi duhul omului este o lumină a Domnului. De doi ani de când părăsisem acea biserică purtam acea povară, care devenise atât de imposibilă că îmi venea să sar în sus şi să fug prin cameră ca să scap de ea.

Odată m-am pomenit în stradă lângă biserica cu pricina, minunându-mă cum de am ajuns acolo. Ca să ajung acolo, trebuia să ies din biserică în timpul studiului, să traversez auditoriul şi să ies pe uşă. Dar eu nu-mi aminteam să fi făcut toate acestea. Mă aflam sub povara acelei biserici şi încercam să scap de ea. Nu voiam să mă întorc acolo ca pastor.

În final, după aproape 30 de zile am spus: „Doamne, Tu îmi vorbeşti despre întoarcerea mea acolo? Îmi vei da o călăuzire?" Apoi am spus: „Vorbeşte soției mele. Şi ea Te poate auzi".

Într-o dimineață, în timp ce spălam vasele, i-am spus soției: „Draga mea, dacă Domnul îți spune ceva, anunță-mă". Nu i-am mai spus nimic altceva.

Apoi am aşteptat alte 30 de zile. Nu este bine să te grăbeşti în asemenea lucruri. Biblia spune: „ *…cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi…*" (Isaia 28:16). Credința nu se grăbeşte. Diavolul va încerca să te împingă, să-ți spună: „Grăbeşte-te, grăbeşte-te ". El va încerca să te clintească de pe terenul ferm al credinței şi să te ducă în zona îndoielii, a necredinței şi să te facă să ieşi de sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Treizeci de zile mai târziu, pe când eu spălam vase iar ea le ştergea, am întrebat-o: „Ți-a vorbit Domnul?"

„Nu ştiu dacă a făcut-o", mi-a răspuns ea.

Am încercat să fiu mai explicit şi am întrebat-o: „Ți-a spus ceva Domnul despre întoarcerea la…?" Şi am întrebat-o despre oraşul în care era biserica cu pricina.

„Oh, am crezut că este doar un gând al meu", mi-a spus ea.

„Bine – am spus eu – hai să analizăm ce înțelegi tu prin *gând al meu*". Dacă înțelegi firea, atunci ai avea dreptate. Dar dacă este acel *eu dinlăuntru*, adu-ți aminte

că duhul este lumina Domnului. Atunci nu este de la tine, *ci este Domnul care aprinde lumina*.

„Aş vrea să-ţi pun o întrebare, ca să fim siguri de unde vine. Din punct de vedere firesc, omeneşte vorbind, ai vrea să ne întoarcem acolo?“

„O, nu!“

„Deci nu putea fi de la tine, nu-i aşa? (Mai bine zis nu putea fi firea, omul firesc sau exterior). Nu te gândeşti să faci ceva ce de fapt nu vrei să faci.“

Atunci am înţeles că ea avea mărturia interioară la fel ca şi mine. Uneori mărturia interioară este acolo, dar oamenii nu o recunosc.

„Sunt convins,“ i-am spus, „că Domnul ne călăuzeşte în felul acesta. Trebuie ca El să ne ducă acolo. Să-L lăsăm să o facă aşa cum vrea El.“

Şi a făcut-o. În câteva luni, fără ca eu să fac ceva pentru a ajunge acolo, am fost invitat să predic o săptămână în acea biserică. După acea săptămână comitetul bisericii m-a întrebat dacă aş vrea să mă întorc acolo ca păstor. Nu le-am spus ce aveam din partea Domnului. Am spus doar: „S-ar putea.“

Ei mi-au spus: „Am discutat cu toţii şi biserica te vrea înapoi.“

„Bine,“ am zis eu, „vor trebui să mă voteze. Vă voi spune ce am de gând – supuneţi la vot şi după aceea vă voi spune.“

Din punct de vedere firesc, eu şi soţia mea nu voiam să ne întoarcem. Deşi iubeam oamenii de acolo, nu voiam să locuim în acel oraş. Nu voiam nici să stăm în acea casă. În inima mea voiam să mă supun Domnului, dar totul în firea mea se opunea. Omul meu firesc, omul de afară şi întreaga mea raţiune omenească respingeau această întoarcere. Şi astfel, pe când posteam şi mă rugam, în timp ce biserica făcea pregătiri pentru vot, am spus Domnului că nu vreau să mă mai încred în acea mărturie interioară pe care am avut-o şi eu şi soţia mea. Eram în a treia zi de post. Voiam ca Dumnezeu să facă ceva supranatural. Cineva să vorbească în limbi şi să fie tălmăcire, o proorocie sau pur şi simplu Dumnezeu să scrie pe cer: „DU-TE ÎN LOCUL ACELA.“ Mă găseam pe genunchi strigând şi implorând pentru că nu ştiam altceva mai bun de făcut.

Dumnezeu călăuzeşte prin mărturie interioară, dar şi prin vocea interioară. Această voce interioară mi-a spus: „Scoală-te de acolo şi încetează să mai acţionezi în modul acesta.“

M-am sculat. Apoi am spus: „Doamne, dacă mi-ai da unele semne supranaturale m-aş simţi în siguranţă în problema aceasta.“

El mi-a spus: „Ai primit tot ce ţi-aş fi putut da. Nu ai nevoie de nici un semn supranatural. Nu ai nevoie de nici un cuvânt scris pe cer. Nu ai nevoie de nici o vorbire în limbi şi tălmăcire, nu ai nevoie de nici o proorocie. Tu ştii înlăuntrul tău ce ai de făcut. Acum fă-o!“

Am spus: „Bine, aşa voi face!“

De multe ori ignorăm mărturia interioară. Dorim ceva din domeniul supranaturalului. Căutăm senzaţionalul şi ratăm supranaturalul.

Să învăţăm că Dumnezeu îşi călăuzeşte toţi copiii *în primul rând* prin mărturia interioară.

Numărul Doi: Vocea Interioară

„Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor,…“

Romani 9:1

Principala cale prin care Duhul călăuzeşte este prin mărturia interioară. Al doilea mod de călăuzire este prin vocea interioară.

Omul dinlăuntru, care este un om duhovnicesc, are o voce – aşa cum cel de afară are vocea lui. Noi numim această voce *conştiinţă*. O mai numim şi *o şoaptă liniştită*.

Duhul tău are o voce. Duhul tău îţi va vorbi.

În septembrie 1966 ne-am mutat din Garland, o suburbie a oraşului Dallas, Texas în Tulsa, Oklahoma. Locuisem în Garland 17 ani. Mutarea a decurs cam aşa:

Eram cu soţia în Tulsa, cu nişte treburi. Biserica din Texas creştea şi eu îmi făceam deja planuri de viitor pentru biroul şi casa din Texas. Dar prietenul la care stăteam la Tulsa mi-a spus: „Frate Hagin, ar trebui să te muţi în Tulsa. Casa fratelui T.L.Osborn este de vânzare. Administratorul său ne-a rugat să-i găsim un cumpărător.“ Şi ne-a spus preţul. Era foarte mic. Dar nu eram interesat. Totuşi le-am spus: „Hai s-o vedem.“ Ne-am dus mai mult în glumă.

În clipa în care m-am aflat în casă, un claxon a început să sune în mine. (Uneori această mărturie interioară este ca un claxon interior.) În clipa aceea am ştiut la fel de bine cum îmi ştiu numele că *aceasta este casa mea!* Dar nu voiam să ascult de îndemn. Voiam să rămân în Garland.

(Acesta este motivul pentru care de multe ori nu auzim vocea lăuntrică. Pentru că nu vrem să o auzim. Spunem că vrem să o auzim, dar de fapt nu vrem.)

Când ne-am întors la prietenii noştri, soţia m-a întrebat cum este.

„O, nu. Am alte planuri în minte. Vom sta acolo unde suntem. Vom transforma întreaga casă în birou. Şi vom rămâne în Garland.“

Şi ne-am dus la culcare. Dar n-am putut dormi.

De obicei nu am probleme cu somnul. Biblia spune: *„…El dă somn preaiubiţilor Lui.*[1]“ (Ps.127:2) Eu sunt iubit de El. La fel şi tu. Aşa că, întotdeauna mă bizui pe promisiunea Lui şi spun: „Doamne, eu sunt un preaiubit al tău. Eu iau tot ce îmi dai Tu. Îţi mulţumesc.“ Şi întotdeauna adorm uşor.

Dar de data aceasta nu puteam adormi. Conştiinţa mea era rănită. Conştiinţa mea este vocea duhului meu. Duhul meu ştia că nu voiam să ascult de el.

Stând întins în pat, în tăcerea nopţii, am spus: „Doamne, dacă vrei să mă mut la Tulsa, o voi face. În mod firesc, nu vreau să mă mut aici, dar nu vreau să stau în calea Ta.“

---

[1] Conform versiunii King James

Atunci, am auzit înlăuntrul meu acea şoaptă liniştită.

Acum nu vorbesc de vocea Duhului Sfânt. Când vorbeşte Duhul Sfânt vocea este mult mai autoritară. Şoapta aceea liniştită este vocea propriului nostru duh. Dar duhul nostru ia totul de la Duhul Sfânt care este în noi.

Această şoaptă liniştită, această voce lăuntrică, nu autoritară, ceva din interiorul meu, spunea: „Îți voi da acea casă."

Am râs. Ştiu că există o mulțime de îndoieli cu privire la această problemă, dar am spus: „OK. Când o vei face, voi crede."

Vocea lăuntrică a spus: „Fii atent şi urmăreşte-mă."

Fără să intru în amănunte, vei rămâne surprins de modul în care Dumnezeu ne-a dat acea casă.

Conştiinţa: Vocea Duhului Omenesc

„Pavel s-a uitat ţintă la Sobor şi a zis: «Fraţilor, eu am vieţuit cu toată curăţia cugetului meu înaintea lui Dumnezeu, până în ziua aceasta…»“

Fapte 23:1

Este interesant să trecem prin epistolele scrise de Pavel Bisericii şi să vedem ce a spus el despre conştiinţa lui. Veţi observa că întotdeauna I s-a supus.

Este conştiinţa ta un ghid sigur?

Da, dacă duhul tău a devenit un om nou în Hristos. Pentru că conştiinţa ta este vocea duhului tău.

„Căci dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.“

2 Corinteni 5:17

Aceste lucruri au loc în duhul omului, în omul dinlăuntru. El este mai întâi o nouă creatură - un om nou-nouţ în Hristos. În al doilea rând, lucrurile vechi s-au dus - natura celui rău din duhul său a dispărut. În al treilea rând, TOATE lucrurile s-au făcut noi - în duhul său, nu în trup şi în minte - acum el are Natura lui Dumnezeu în duhul său.

Deci, dacă duhul tău este născut din nou, cu Viaţa şi Natura lui Dumnezeu în el, atunci el este un ghid sigur.

O persoană care nu a fost născută din nou nu poate urma vocea duhului său. Duhul său nu este născut din nou, este neregenerat. Conştiinţa lui îi permite să facă orice.

Atunci când Viaţa şi Natura lui Dumnezeu sunt în tine, conştiinţa ta nu-ţi va permite să faci orice. Şi dacă tu eşti născut din nou, tu ai Viaţa lui Dumnezeu.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă VIAŢA VEŞNICĂ.“

Ioan 3:16

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este VIAŢA VEŞNICĂ în Isus Hristos, Domnul nostru.“

Romani 6:23

Cineva a spus odată: „Asta înseamnă că noi vom trăi veşnic sus în cer.“

Nu, nu este aşa. Iată ce spune Scriptura:

„V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, AVEŢI VIAŢA VEŞNICĂ.“

1 Ioan 5:13

Aveți este la timpul prezent. Noi avem *Viața Veşnică* acum. Dacă eşti un creştin născut din nou, tu ai *Viața lui Dumnezeu* în duhul său. Tu ai *Natura lui Dumnezeu* în duhul tău.

O, dacă oamenii ar învăța să-şi asculte şi să-şi asculte duhul din ei! Dacă ar învăța să profite de Viața care este în ei!

M-am alăturat unei biserici şi am fost botezat la începutul adolescenţei, dar aceasta nu m-a făcut un creştin adevărat. Duhul meu nu era încă regenerat când, la vârsta de 15 ani am fost total imobilizat la pat de o afecțiune a inimii. Am fost născut din nou cu adevărat în timpul celor 16 luni de imobilizare la pat. Apoi, în august 1934, am fost vindecat citind Biblia metodistă a bunicii mele, deşi eram doar un tânăr baptist.

M-am întors la şcoală. Pierdusem un an. Înainte să fiu născut din nou, abia treceam clasa. Dar după ce am fost născut din nou nu am mai luat decât nota maximă. Şi nu luam nici o carte acasă ca să studiez.

Eu nu ştiam atunci nimic despre Botezul cu Duhul Sfânt, dar ştiţi ce ştiam? Ştiam că am Viața lui Dumnezeu în mine!

Mergând spre şcoală ca în fiecare dimineață - inconştient, eram condus de Duhul; inima mea mi-a spus să o fac, şi eu am ascultat de inimă în loc să ascult de mintea mea – am avut o conversație cu Domnul.

Am spus: „Doamne, am citit în Vechiul Testament, acolo unde Daniel şi cei trei copii evrei erau în şcoală, în Babilon, şi Tu i-ai făcut să capete bunăvoința mai marelui şcolii (Daniel 1:9). Doamne, dă-mi bunăvoința fiecărui profesor. Îți mulțumesc pentru ea; ştiu că acum o am. Apoi, după cei trei ani de şcoală, ei erau de zece ori mai deştepți decât ceilalți (vers.18-20). Doamne, eu am Viața Ta în mine. Ioan 1:4 spune: *«În El era Viața, și Viața era lumina oamenilor.»* Lumina înseamnă dezvoltare. Dă-mi cunoştinţă şi pricepere în tot ce voi învăța şi înțelepciune ca să fiu de zece ori mai bun….“

În fiecare zi când mergeam la şcoală mărturiseam: „În El era Viața, şi Viața era lumina oamenilor. Această viață este în mine. Viața lui Dumnezeu este în mine. Această viață este lumina, este dezvoltarea mea. Este creşterea duhului meu. Este creşterea capacității mele mintale. Îl am pe Dumnezeu în mine. Am înțelepciunea lui Dumnezeu în mine. Am Viața lui Dumnezeu în mine. Această Viață a lui Dumnezeu din mine are controlul asupra mea. Mă decid în inima mea să umblu în lumina Vieții.“

Nu vreau să spun că pur şi simplu într-o clipă s-a realizat totul. Am studiat în perioadele de studiu la şcoală. Am fost atent în clasă la tot ce se spunea. Dar prin primirea Vieții Veşnice în duhul meu şi prin înnoirea minții mele datorate Cuvântului, capacitatea mea mentală a crescut de la 30 la 60%.

Viața lui Dumnezeu va face acest lucru pentru oricine.

Cel mai uimitor miracol, în care am văzut Viaţa Veşnică afectând capacitatea mentală, s-a petrecut cu o fată pe care o voi numi Mary. Capacitatea ei mentală a crescut cu cel puţin 90%.

Ea a început şcoala la 7 ani şi timp de şapte ani nu a reuşit să treacă de prima clasă. În cei şapte ani n-a învăţat nici să-şi scrie numele. În cele din urmă li s-a cerut părinţilor să o retragă de la şcoală.

În biserica în care eram păstor, am văzut-o la cum la vârsta de 18 ani se comporta ca un copil de 2 ani. Se trântea pe podea şi ţipa ca un bebeluş. Dacă se întâmpla ca mama ei să nu fie lângă ea, se furişa pe sub bănci sau îşi ridica fusta şi păşea peste ele, numai ca să ajungă până la ea. Hainele îi erau veşnic murdare, iar părul era mereu nepieptănat.

Până când, într-o seară, în timpul unei adunări de evanghelizare şi de trezire, Mary a venit la altar. Acolo ea a primit Viaţa Veşnică – Natura lui Dumnezeu. Instantaneu s-a produs o schimbare radicală. În seara următoare, ea stătea urmărind cu atenţie slujba ca orice domnişoară de 18 ani. Era pieptănată cu grijă şi îmbrăcată frumos. Capacitatea ei mentală părea să fi crescut peste noapte.

După mulţi ani m-am întors în acel oraş la o înmormântare. „Ce s-a mai întâmplat cu Mary?“ am întrebat-o pe secretara bisericii. Ea m-a condus afară, la intrarea principală a bisericii.

„Vezi toate casele acelea noi care se construiesc mai încolo?“

„Da“ - am răspuns.

„Ele sunt o extindere a oraşului. Mary le construieşte. Ea e văduvă acum. Îşi administrează singură banii. Este propriul ei bancher. Are trei copii drăguţi care vin în fiecare duminică la biserică şi se aşează pe primele bănci din faţă. Sunt copiii cei mai frumos îmbrăcaţi şi mai bine educaţi din biserică. Ca secretară a bisericii îţi pot spune că zeciuiala şi donaţiile ei sunt nelipsite în fiecare duminică.“

Viaţa lui Dumnezeu intrase în ea!

Sunt convins că noi n-am aflat niciodată ce am primit. Mulţi dintre noi gândesc că Domnul ne-a iertat doar păcatele şi spun: „Noi suntem aceleaşi făpturi dinainte. Vom încerca să rezistăm în credinţă până la sfârşit. Dacă vor fi destui cei ce se roagă pentru noi, poate vom reuşi.“

Nu! Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că Viaţa lui Dumnezeu a fost turnată în duhul nostru! Duhul Sfânt trăieşte şi locuieşte în duhul nostru.

Două Experiențe

Filip s-a coborât în cetatea Samariei, şi le-a propovăduit pe Hristos… Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu şi a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât şi femei… Apostolii, cari erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimes la ei pe Petru şi pe Ioan. Aceştia au venit la Samariteni, şi s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru şi Ioan au pus mâinile peste ei, şi aceia au primit Duhul Sfânt.

Fapte 8:5, 12, 14-17

Sub Noul Legământ fiecare copil al lui Dumnezeu are Duhul lui Dumnezeu. Dacă eşti născut din nou, atunci Duhul lui Dumnezeu este în duhul tău.

Trebuie să facem o distincție între naşterea din nou şi umplerea cu Duhul. Creştinul născut din nou poate fi umplut de Duhul care este deja în el. Şi când el va fi umplut cu Duhul, atunci va avea loc o revărsare. El va vorbi în alte limbi, aşa cum îi va da Duhul să vorbească (Fapte 2:4).

Cei ce studiază Biblia ştiu că apa este o metaforă folosită pentru Duhul Sfânt. Chiar Domnul Isus a folosit acest model. El a folosit-o ca imagine a naşterii din nou atunci când a vorbit cu femeia samariteană la fântână:

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, şi Cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei, şi El ți-ar fi dat apă vie." „Doamne", I-a zis femeia, „n'ai cu ce să scoți apă, şi fântâna aste adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie?… Isus i-a răspuns: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăş sete. Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într'un izvor de apă, care va țâşni în viața vecinică."

Ioan 4:10,11,13,14

El a folosit-o şi ca o imagine a umplerii cu Duhul Sfânt:

În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare, şi a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura." Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Ioan 7:37-39

Acestea sunt două experiențe diferite. Naşterea din nou este un *izvor de apă*, în tine, țâşnind în viața veşnică. Umplerea cu Duhul Sfânt reprezintă *râuri*, nu un singur râu. Apa din izvor este pentru un scop, cea din râuri este pentru altul. Apa din izvor este pentru folosul tău. Este o binecuvântare pentru tine. Râurile care curg din tine sunt pentru binecuvântarea altora.

Unii spun: „Dacă eşti născut din Duhul, tu ai Duhul şi asta este totul.“ Nu este totul. Numai pentru că ai luat o înghițitură de apă nu este un semn că eşti plin de apă. Această experiență este o consecință a naşterii din nou – umplerea cu Duhul – şi ca rezultat, din tine (din duh) pot curge râuri de apă vie.

Alții spun că oamenii care nu sunt umpluți cu Duhul şi nu vorbesc în alte limbi nu au Duhul Sfânt. Asta nu e adevărat. Dacă beau o jumătate de pahar de apă, s-ar putea să nu fiu plin, dar cel puțin eu am apă în mine. Dacă cineva este născut din Duhul lui Dumnezeu, atunci Duhul lui Dumnezeu rămâne în el.

Dumnezeu Înăuntru

„…căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul meu.»“

2 Corinteni 6:16

Dacă eşti născut din nou, Duhul Sfânt locuieşte şi rămâne în duhul tău.

El locuieşte şi rămâne unde? În capul tău? Nu. În trupul tău? Într-un fel, da, dar nu aşa cum gândim noi. Singurul motiv pentru care trupul tău devine templul Duhului Sfânt, este pentru că trupul tău este templul propriului tău duh. El rămâne în duhul tău şi comunică cu tine prin intermediul duhului tău.

El nu comunică direct cu mintea ta. Căci El nu este în mintea ta. El este în duhul tău. El comunică cu tine prin intermediul duhului tău. Desigur, duhul tău ia contact şi influențează gândirea ta.

Chiar ca nou-născut în Hristos, încă pe patul de suferință, eu cunoşteam unele lucruri printr-o mărturie interioară. Nu ştiam nimic de spre umplerea cu Duhul Sfânt şi vorbirea în alte limbi, dar fusesem născut din Duhul. Aveam mărturia Duhului chiar înlăuntrul meu, că eram un copil al lui Dumnezeu.

Eram imobilizat la pat de patru luni, când mama a venit într-o zi la patul meu şi mi-a spus: „Fiule, îmi pare rău că trebuie să îți spun lucruri neplăcute, dar să ştii că se întâmplă ceva rău cu Dub.“

Dub este fratele meu cel mai mare. El avea 17 ani şi plecase de acasă. Nu ştiam exact unde este.

Mama simțea ceva în duhul ei. Se gândea că poate a dat de vreun necaz şi a fost închis. Mi-a spus: „Mă rog de trei zile pentru el, dar am nevoie de ajutor.“

I-am spus mamei: „Mamă, m-am gândit că deja ai destulă bătaie de cap cu mine. Ştiam de problema asta de câteva zile. Să ştii că nu este în închisoare. Nu de natura asta este necazul cu el. Viața lui fizică este în pericol. Dar eu m-am rugat deja pentru el şi va reuşi să scape cu viață. Viața lui va fi salvată. Am primit deja răspunsul.“

Pe atunci nu ştiam cum să capăt răspunsul la problema vindecării – era cu un an înainte de vindecarea mea. Dar ştiam unele lucruri, slavă Domnului, şi Dumnezeu îți va răspunde pe măsura credinței tale.

Trei zile mai târziu Dub a venit acasă pe la miezul nopții. Ştiți, era în 1933 şi nu se găsea de lucru. Dub a plecat pe valea Rio Grande ca să caute de lucru. Dar nu a găsit nimic. Aşa că s-a urcat într-un tren de marfă – multă lume călătorea clandestin în acest fel - ca să meargă spre McKinney.

La vreo 80 de kilometri depărtare de Dallas un agent de la căile ferate l-a lovit în cap şi l-a aruncat din trenul care se deplasa cu 80-100 km/oră. Pentru că pe vremea aia locomotivele mergeau cu cărbuni, zgura rezultată se împrăştia pe lângă calea

ferată. Dub a căzut pe spate şi s-a rostogolit pe zgură de-a lungul şinei. E o minune că nu şi-a frânt spatele. Şi poate că acest lucru s-ar fi întâmplat dacă mama şi cu mine n-am fi fost înştiinţaţi prin mărturia interioară şi nu ne-am fi rugat.

A zăcut inconştient o vreme într-un şanţ, lângă terasament, şi după o vreme şi-a revenit. Cămaşa îi era sfâşiată complet, iar turul pantalonilor îi fusese smuls. Aşa că nu putea umbla decât la adăpostul întunericului. În timpul zilei stătea ascuns prin pomii de pe câmp - era perioada anului în care existau fructe - iar noaptea mergea de-a lungul căii ferate spre McKinney. De aceea a ajuns acasă noaptea. Mama l-a pus să stea în pat şi în câteva zile şi-a revenit.

Mama şi cu mine nu eram creştini umpluţi cu Duhul, dar eram creştini. Şi noi aveam o mărturie în duhul nostru că ceva nu este în ordine – o intuiţie în adâncul nostru. Aceasta este ceva ce fiecare creştin ar trebui să aibă. Este ceva ce fiecare creştin ar trebui să dezvolte în viaţa lui. Ar trebui să ne perfecţionăm duhurile.

Un lucrător al Evangheliei Totale, prieten al meu, a avut trei accidente grave de maşină în mai puţin de zece ani. Au fost omorâţi oameni. Soţia sa a fost la un pas de moarte, iar el foarte grav rănit. Au fost vindecaţi prin harul lui Dumnezeu. Maşinile au fost făcute zob.

Auzindu-mă predicând despre aceste lucruri mi-a spus: „Frate Hagin, fiecare din aceste accidente putea fi evitat dacă ascultam de acea mărturie interioară."

Într-o asemenea situaţie oamenii vor spune: „Nu înţeleg cum de i s-a putut întâmpla un asemenea lucru unui creştin aşa bun. E şi predicator." (Cei ce predică Evanghelia trebuie să înveţe să asculte de duhul lor aşa cum şi tu trebuie să asculţi de duhul tău.) Căci mai apoi, neştiind de unde vine, pun totul pe seama lui Dumnezeu şi spun că aşa a vrut Dumnezeu.

Acest predicator mi-a spus: „Dacă aş fi ascultat acel ceva din interior - tocmai avusesem presentimentul că ceva se va întâmpla – aş fi aşteptat puţin şi m-aş fi rugat. Dar în loc să fac aşa, mi-am zis, *Sunt ocupat. N-am timp să mă rog.*"

De multe ori, dacă am aştepta, s-ar putea ca Dumnezeu să ne înştiinţeze. Am putea evita astfel multe neplăceri. Dar să nu suspinăm şi să ne facem zile amare pentru eşecurile trecute. Să profităm de ceea ce este al nostru şi să veghem ca să nu mai repetăm greşelile. Nu mai putem face nimic cu ceea ce a trecut. Să învăţăm să ne dezvoltăm duhurile şi să învăţăm să ascultăm de ele.

Duhul Sfânt locuieşte în duhul tău. Duhul tău este acela care ia din lucrările Duhul Sfânt şi ţi le transmite minţii tale prin intermediul intuiţiei, sau mărturiei interioare.

Isus a spus: „Dacă mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, vom locui împreună cu el." (Ioan 14:23) În acest pasaj din Scriptură, Isus vorbeşte despre venirea Duhului Sfânt. Isus şi Tatăl în persoana Duhului Sfânt vin să locuiască în noi. Un domiciliu este locul unde locuieşte cineva. O altă traducere spune: „Vom veni la el şi ne vom face căminul cu el."

Duhul Sfânt prin apostolul Pavel spune: „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" (1 Cor.3:16) Într-o altă traducere este scris: „Duhul lui Dumnezeu este acasă în voi." Acolo locuieşte El, în voi, Biblia spune: „…căci noi suntem Templul Dumnezeu lui celui viu, cum a zis

Dumnezeu: «Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeu l lor, şi ei vor fi poporul Meu.»“ (2 Cor.6:16)

Să punem aceste versete cap la cap:

> *„Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, şi vom locui împreună cu el.»“ …„Nu ştiți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?“ „Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu».”*
>
> Ioan 14:23; 1 Cor.3:16; 2 Cor.6:16

Noi n-am sondat încă niciodată adâncimea a ceea ce Dumnezeu spune cu adevărat. *Eu voi locui în ei. Eu voi trăi în ei. Eu voi umbla în ei.* Dacă Dumnezeu locuieşte *în* noi – şi El o face – atunci din acest loc El ne va vorbi.

Depinzând De Duhul Tău

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te şi aruncă-te în mare», şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați şi primit, şi-l veți avea.

Marcu 11:23-24

Duhul tău ştie nişte lucruri pe care mintea ta nu le ştie. Şi asta pentru că Duhul Sfânt este în duhul tău.

Când ştiința medicală a trebuit să se dea bătută şi să mă lase să mor, adolescent fiind, spunându-se că nu se mai poate face nimic pentru mine, eu ştiam că dacă mai există undeva un ajutor pentru mine, atunci el se află în Biblie.

Am început cu Noul Testament pentru că ştiam că nu mai am mult timp. Am ajuns astfel la Marcu 11:23 şi 24.

Când am ajuns la Marcu 11:24, ceva din afara mea îmi spunea: *Aceasta nu se referă la orice lucru veți cere din punct de vedere fizic, material sau financiar. Se referă doar la orice veți cere din punct de vedere spiritual. Vindecarea nu are de-a face cu asta.*

Am încercat să-l chem pe pastor ca să-mi spună cum să înțeleg Marcu 11:24. Nu a venit. Până la urmă a venit, totuşi, un predicator. Mi-a luat mâna şi cu o voce profesională mi-a spus: „Fii răbdător băiatul meu! În câteva zile totul se va sfârşi."

Am acceptat verdictul şi m-am resemnat, aşteptând să mor. După două luni m-am întors la Biblie şi bineînțeles la Marcu 11:23 şi 24.

Am spus: „Doamne, am încercat să găsesc pe cineva care să mă ajute, dar n-am găsit. Aşa că îți voi spune ce am de gând să fac. Pur şi simplu Te voi crede pe cuvânt. Este cuvântul pe care l-ai spus când erai pe pământ. Eu îl voi crede. Dacă Tu n-ai mințit, eu mă voi da jos din pat. Pentru că eu pot crede ceea ce Tu ai spus că eu pot crede."

Apoi m-am agățat de această idee. (Mi-a luat mult timp pentru că nu mă puteam ajuta decât în mică măsură de mâinile mele. Biblia îmi fusese proptită în fața mea, iar eu doar îi dădeam paginile.) M-am hotărât să merg după trimiteri pentru cuvintele *credință* şi *vindecare*. Şi am ajuns la Iacov 5:14 şi 15:

Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii; şi să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, şi Domnul îl va însănătoşa; şi dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.

Iacov 5:14,15

M-am gândit atunci că restul versetelor din Scriptură despre vindecare şi împlinire a promisiunilor prin rugăciune se bazează pe aceasta: că TREBUIE să chem pe bătrânii Bisericii. (Nu trebuie, dar poți să o faci dacă ai nevoie.) Aşa că am început să strig: „Dragă Doamne, dacă trebuie să chem bătrânii bisericii ca să-mi facă ungerea cu untdelemn ca să fiu vindecat, atunci nu pot fi vindecat. Eu nu cunosc nici un presbiter al bisericii care să creadă în acest lucru."

Fusesem mântuit cu circa şase luni în urmă, dar nu auzisem niciodată o voce interioară. Nu vorbesc acum despre vocea Duhului lui Dumnezeu, care este mult mai autoritară, ci vorbesc despre acea voce scăzută a duhului meu.

Iată ce mi-a spus duhul meu: „Ai observat că versetul spune că rugăciunea făcută cu credință va vindeca pe cel bolnav?"

M-am uitat încă o dată. Având mintea concentrată asupra bătrânilor am pierdut din vedere aceasta. „Da," am spus eu cu voce tare, „chiar aşa scrie!" A fost un adevărat şoc pentru mine.

Atunci, înăuntrul meu au fost rostite următoarele cuvinte: „Poți rosti această rugăciune la fel de bine ca oricare altcineva." Aleluia!

Dar educația mea spirituală evolua lent, ca şi a voastră. Am mai stat în acel pat încă nouă luni înainte ca să înțeleg, în sfârşit, că trebuie să cred că am primit vindecarea înainte ca ea să se manifeste.

Mi-am dat seama ce trebuie să fac în timp ce mă rugam şi spuneam: „Cred că am primit vindecarea." Am spus: „Cred că primesc vindecarea din creştet până-n tălpi." Apoi am început să-L laud pe Dumnezeu pentru că am crezut că am primit vindecarea.

Apoi din nou, înăuntrul meu, am auzit aceste cuvinte, rostite nu de Vocea aceea autoritară, ci de acea voce blândă şi scăzută, atât de scăzută că nu aş fi putut înțelege dacă mintea şi trupul mi-ar fi fost foarte active: „Tu crezi acum că eşti vindecat."

„Sunt absolut sigur" - am răspuns.

Vocea interioară a spus: „Atunci, scoală-te! Oamenii sănătoşi ar trebui să fie în picioare la ora 10:30 dimineața."

Eu fusesem paralizat. A fost o luptă interioară puternică. M-am împins înainte. În sfârşit, m-am ridicat pe marginea patului. Genunchii mi se îndoiseră până aproape de podea. Nu simțeam nimic de la mijloc în jos. Dar acolo, pe marginea patului, am spus încă o dată: „Vreau să anunț în prezența Atotputernicului Dumnezeu, a Domnului Isus, a Duhului Sfânt şi a sfinților îngeri prezenți în această cameră, şi vreau să-l chem pe diavol să noteze, precum şi pe duhurile întunericului care ar putea fi în această cameră, că în concordanță cu Marcu 11:24, eu cred că primesc vindecarea."

Când am spus asta am simțit ceva fizic. Parcă cineva de deasupra mea a turnat peste mine un ulcior cu miere. Am simțit cum m-a atins pe creştetul capului. Apoi parcă curgea ca mierea, în jos, peste trupul meu. Simțeam o căldură plăcută care se răspândea în jos de pe capul meu pe gât şi umeri, pe brațe până-n vârful degetelor, peste tot trupul meu până la vârful picioarelor.

Stăteam drept în picioare! Şi de atunci tot sunt.

Dar aş vrea să înțelegeți acest lucru. Eu am dat ascultare duhului meu. Credința este a duhului. Credința ta nu va lucra deplin până nu vei deprinde aceste lucruri. Învață să depinzi de Cel care în tine. Învață să-ți dezvolți propriul tău duh. Ai încredere în credința ta.

Conştiința Sensibilă

„ …căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, şi cunoaşte toate lucrurile. Prea iubiților, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.“

1 Ioan 3:20,21

Te osândeşte Duhul Sfânt dacă tu, ca creştin, greşeşti?

Nu. Duhul tău este cel care te osândeşte.

Trebuie să ştii bine acest lucru. Este o lecție greu de învățat şi asta pentru că noi am fost învățați greşit. Duhul Sfânt nu te va condamna. De ce? Pentru că Dumnezeu nu o face. Cercetează ce scrie Duhul Sfânt prin Pavel în Epistola către Romani. El întreabă: *„Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu?“* Îi osândeşte Dumnezeu? Nu! *„Dumnezeu este Acela, care-i socoteşte neprihăniți!“*

Isus a spus că singurul păcat de care Duhul Sfânt va dovedi că lumea e vinovată, va fi păcatul de a-L respinge pe Isus (Ioan 16:7-9)

Conştiința ta proprie – vocea propriului tău duh – este cea care ştie când ai greşit. Am mai aflat că chiar şi atunci când greşesc, chiar dacă duhul meu mă osândeşte, Duhul Sfânt este acolo ca să mă mângâie, ca să mă ajute, ca să-mi arate drumul înapoi. Nu vei găsi nicăieri în Biblie că Duhul Sfânt este un osânditor. Isus Îl numeşte *Mângâietorul*. Cele şapte înțelesuri ale acestui cuvânt grecesc sunt relevate în *Biblia Amplificată* (Amplified Bible):

„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor (Sfătuitor, Ajutor, Mijlocitor, Apărător, Întăritor şi Sprijin) care va rămâne cu voi pentru totdeauna.“

Ioan 14:16 - Amplified Bible

El este toate acestea! El va fi alături de tine atunci când nimeni altul nu va mai fi. El te va ajuta. El este Ajutorul!

Duhul tău este acela care te face atent atunci când ai greşit. Îmi pare bine că am învățat acest lucru destul de devreme. M-a ajutat enorm în viață.

Eram de curând mântuit şi vindecat şi m-am întors la liceu, când s-a produs acest incident. Efectiv, nu-mi dau seama de ce am alunecat. Nimeni din familia noastră nu înjura. Dar aveam un vecin, Domnul să-l binecuvânteze, care, aşa cum se spune în Texas, putea întrece şi o furtună. Îl puteai auzi de la marginile oraşului. Cred că de la el m-am inspirat. Oricum, i-am spus unui băiat: „La dracu'…“

În clipa când am spus-o, am ştiut înăuntrul meu că am greşit. Cine era cel ce mă condamna? Duhul Sfânt? Nu. Era duhul meu. Duhul meu, această nouă creatură, acel om nou nu vorbeşte aşa. Viața şi Natura lui Dumnezeu nu vorbesc în felul acesta. Ci firea, omul de afară, ar vrea să facă mai departe unele lucruri pe care le făcea

înainte, sau să spună lucruri pe care le spunea înainte, dar tu trebuie s-o răstigneşti. Un mod bun de a răstigni firea este prin a o aduce la lumină.

Eu am făcut-o chiar atunci. N-am aşteptat să mă mustre cineva. Am spus în inima mea: „Dumnezeule drag, iartă-mă pentru ceea ce am spus." Tânărul căreia îi adresasem cuvântul, plecase. L-am găsit şi l-am rugat să mă ierte. El nu a remarcase ce-i spusesem; era obişnuit cu acest mod de a vorbi al oamenilor. Dar eu trebuia să mă pun în ordine.

Era vocea duhului meu. Era conştiința mea. Conştiința mea era sensibilă şi eu nu voiam s-o rănesc. Dacă nu-ți păstrezi conştiința sensibilă, nu vei putea distinge lucrurile duhovniceşti. Pentru că această conştiință este vocea duhului tău – şi conştiința, vocea duhului tău, este cea care va înştiința mintea ta de ceea ce Duhul lui Dumnezeu îți va spune în adâncul inimii.

Biblia vorbeşte astfel despre creştinii cu conştiința insensibilă:

> *„…oameni cari vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roş în însuşi cugetul lor."*
>
> 1 Timotei 4:2

Prima biserică pe care am păstorit-o a fost o comunitate de la țară. De obicei plecam acolo sâmbătă seara, petreceam acolo nopțile de sâmbătă şi duminică, iar luni mă întorceam înapoi, în oraş. Stăteam adesea în casa unui bătrân metodist, un om tare scump. Acest om deosebit din punct de vedere spiritual, cu adevărat un mare om, avea pe atunci 89 de ani. El şi cu mine nu ne sculam la fel de devreme ca ceilalți de la fermă. Aceia probabil că erau afară, pe la treburi sau pe câmp, când noi, bătrânul domn şi cu mine, luam împreună micul dejun pe la ora 8.

Eu nu beam cafea, dar bătrânul bea. V-ar fi greu să credeți dacă nu ați vedea. Avea o cană din cele de modă veche – de pe la mijlocul anilor '30 – aşezată pe o maşină de gătit tot de modă veche, în care clocotea cafea. L-am văzut cum îşi turna din cafeaua clocotită într-o cană mare, o ducea la gură şi o bea pe nerăsuflate.

Când l-am văzut pentru prima oară, am rămas înmărmurit. Parcă eu m-aş fi opărit.

Cum putea bea aşa de fierbinte? Eu n-aş fi putut. Țesuturile buzelor, interiorul gurii, gâtul şi esofagul sunt atât de sensibile încât doar o singură linguriță ar fi fost îndeajuns ca să-mi ardă totul în interior. El însă bea o cană întreagă dintr-o dată.

La început nici el n-ar fi putut. Dar cu timpul, tot bând fierbinte, buzele şi gura, gâtul şi esofagul i-au devenit insensibile. Putea bea acum foarte fierbinte fără să se sinchisească.

Spiritual, se poate întâmpla acelaşi lucru.

Învață să-ți păstrezi o conştiință sensibilă. Învață ca în clipa când ai greşit şi conştiința te osândeşte, să îndrepți totul imediat. Nu aştepta până ajungi la biserică. Spune imediat: „Doamne, iartă-mă. Am greşit." Dacă te-a văzut cineva, spune atunci: „Am greşit. Te rog iartă-mă. Nu trebuia să spun asta."

Va trebui să-ți păstrezi un duh sensibil dacă vrei să fii călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Sentimentele: Vocea Trupului

„Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru…“
Romani 8:16

Prea adesea cred oamenii că mărturia despre care vorbeşte acest verset este ceva fizic. Nu, nu este. Este vorba despre ceva spiritual. Duhul lui Dumnezeu este acela care adevereşte (mărturiseşte) împreună cu duhul nostru. El nu mărturiseşte împreună cu trupul nostru. Nu poți merge prin simțurile fizice.

Noi confundăm lucrurile şi asta se vede în modul nostru de exprimare. Spunem: „Simt prezența lui Dumnezeu.“ Nu, nu este aşa. Noi simțim în mod spiritual prezența lui Dumnezeu. Folosirea cuvântului *simt* este nepotrivită; ea lasă impresia greşită că e vorba de un sentiment fizic. Nu trebuie amestecată latura fizică în această situație.

Sentimentele sunt vocea trupului.

Rațiunea este vocea sufletului, sau a minții.

Conştiința este vocea duhului.

A merge prin simțire înseamnă a da de necaz. Acesta este motivul pentru care mulți creştini sunt când sus, când jos, când înăuntru, când afară. Ei merg pe baza sentimentelor. Ei nu merg prin credință. Ei nu merg prin duhul.

Când se simt bine spun: „Slavă lui Dumnezeu, sunt mântuit. Aleluia, sunt plin de Duhul Sfânt. Totul este minunat.“ Când nu se mai simt bine, fața le devine prelungă şi spun: „Am pierdut totul, nu mai sunt aşa ca înainte. Trebuie că am alunecat.“

Aud unii oameni, Domnul să-i binecuvânteze, vorbind despre a fi în vale, apoi pe culmi, şi din nou în văi. Eu n-am fost niciodată în vale. Sunt mântuit de 45 de ani şi nu am fost niciodată altundeva decât pe crestele munților. Tu nu trebuie să cobori în vale.

Oamenii vorbesc despre „experiențele din vale“. Eu n-am avut nici o astfel de experiență. O, desigur, am avut multe încercări şi ispite, dar eu mă aflam pe vârful muntelui şi-mi urmam drumul, trăind deasupra lor.

O femeie dintr-o biserică unde fusesem pastor cu ani în urmă a venit la o adunare şi ne-a povestit despre fiica ei în vârstă de 39 de ani. Era pe punctul de a fi operată când s-a aflat că are o tumoare. Apoi i s-au făcut analize şi s-a descoperit că mai este şi diabetică pe deasupra. Pe când încercau să aducă starea diabetică sub control a intrat în comă. Trei doctori au spus că nu-şi va mai reveni niciodată; urma să moară.

Această mamă a spus: „Vreți să vă puneți mâinile peste această batistă?“ Am făcut-o şi ne-am rugat. Apoi mama s-a urcat în autobuz şi s-a întors cale de 480 de kilometri la spitalul unde se afla fiica ei zăcând inconştientă. A intrat în camera de reanimare şi a pus batista pe pieptul fiicei ei. În clipa când a atins-o, ea şi-a revenit. A

fost vindecată, născută din nou, umplută cu Duhul Sfânt şi a început să vorbească în alte limbi, toate petrecându-se în acelaşi timp.

Infirmierele s-au speriat şi au chemat doctorul. Doctorul a spus: „Este minunat că şi-a revenit. Dar trebuie să rămână liniştită.“ I-a făcut o injecție ca să o liniştească, dar nu a avut nici un efect. Ea continua să vorbească în alte limbi şi să strige: „Sunt vindecată, sunt vindecată, sunt vindecată.“

A doua zi au început să-i facă diferite analize. Sângele era în ordine. Nici urmă de diabet. Pe urmă n-au mai putut găsi tumoarea. Dispăruse. După câteva zile i-au dat drumul acasă.

Cândva, mai târziu, ne-a spus mie şi soției mele că doctorul i-a spus: „Nu vă costă nimic. Noi n-am făcut nimic. O Putere Superioară nouă a făcut totul.“

Apoi, după trei ani, pe când avea 42 de ani, sora ei a adus-o la noi pe la ora două noaptea. Avea o altă tumoare.

Am crezut că venise ca să fie vindecată. Aşa că i-am spus: „Poți fi vindecată din nou. Voi pune doar mâinile peste tine.“

Printre lacrimi femeia mi-a spus: „Frate Hagin, nu-mi pasă dacă voi fi vindecată sau nu. Intr-adevăr, dacă m-aş putea întoarce acolo unde eram cu Domnul, mi-ar fi de ajuns: dacă aş muri după aceea, aş merge în Cer. “

Am presupus că alunecase. Arăta atât de tristă încât am ştiut că trebuie să fi comis vreun păcat groaznic. I-am spus: „Domnul te va ierta…“ Şi i-am citit din Biblie pasajele referitoare la acest subiect. Apoi am adăugat: „Vom îngenunchea chiar acum, aici lângă cuier. (Erau acolo şi soția mea şi sora ei.) Eu voi îngenunchea lângă tine. Acum tu nu trebuie să îmi mărturiseşti mie, ci spune Domnului păcatul tău şi El te va ierta.“

Ea şi-a ridicat ochii spre mine şi mi-a spus: „Frate Hagin, mi-am cercetat inima şi atât cât îmi pot da eu seama, n-am făcut nimic rău.“

Am luat o figură gravă. Mă culcasem târziu – condusesem maşina pe o distanță destul de mare şi în afară de asta, țineam adunări în fiecare seară. Şi chiar în mijlocul primului somn, în puterea nopții, a venit această bătaie în uşă şi ne-a trezit. Cred că am vorbit cu asprime. Ştiu că aşa am făcut.

Am spus: „Ridică-te de jos. Aşează-te pe canapea.“ Eram dezgustat. „Dacă n-ai greşit cu nimic, ce te face să crezi că trebuie să te întorci la Dumnezeu?“

„Vedeți,“ spuse ea „nu mai simt ce simțeam înainte.“

I-am răspuns: „Ce importanță are asta? Dacă ar trebui să mă iau după sentimentele mele, jumătate din timpul afectat predicii ar trebui să fie un anunț că am alunecat pe cale.“

S-a uitat la mine: „Vreți să spuneți că şi predicatorilor li se întâmplă la fel?“

„Da, şi noi suntem oameni ca toți ceilalți. Şi de fapt, dacă ar trebui să mă iau după simțurile mele din clipa astă, ar trebui să te rogi tu pentru mine. Eu nu simt nimic. Şi de când ai venit, n-am simțit nimic.“

Ea m-a întrebat: „Şi ce faceți atunci? Cum vă rugați pentru a ieşi din această stare?“

Am spus: „Nu mă rog. Am ieşit deja. Un creştin trebuie să meargă înainte – el trebuie să treacă peste orice, fiind în părtăşie cu Dumnezeu în fiecare zi, în fiecare clipă, în fiecare ceas.“

„Şi ce faceți pentru asta?“ – a insistat ea.

„Uite,“ am spus, „stai acolo şi urmăreşte-mă. Voi închide ochii şi mă voi ruga, iar tu ține ochii deschişi.“

Apoi m-am rugat, „Domnul meu iubit, sunt atât de bucuros că sunt un copil al lui Dumnezeu. Sunt atât de bucuros că sunt mântuit. Sunt atât de bucuros că sunt născut din nou. Nu simt nimic – dar asta n-are nici o importanță. Omul dinăuntrul meu este un om nou. Omul dinăuntrul meu este o făptură nouă în Hristos. Vreau să-ți mulțumesc nu numai pentru că sunt născut din nou, ci şi pentru că sunt umplut cu Duhul Sfânt. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt locuiesc în mine. Vreau să-ți mulțumesc pentru aceasta. Aleluia!“

Nu simțeam nimic dar am spus-o oricum. Apoi, când am mărturisit aceste lucruri, în duhul meu – El a fost acolo tot timpul – ceva a început să freamăte înăuntrul meu. Era mişcarea şi manifestarea Duhului lui Dumnezeu. Încă nu simțeam nimic. Dar în duhul meu puteam sesiza acel freamăt. A început să urce până la gât. Am început să râd – există un râs în duhul. Am început să vorbesc în limbi.

Femeia aceea mi-a spus: „Vi s-a schimbat expresia feței. Pur şi simplu s-a luminat.“

I-am spus: „A fost tot timpul înăuntrul meu. Pavel I-a spus lui Timotei să înflăcăreze darul care era în el. Ceea ce am făcut a fost tocmai înflăcărarea a ceea ce era în mine tot timpul.“

„Pot face şi eu acest lucru?“ mi-a spus.

„Da, poți.“

A făcut-o – şi a înflăcărat ceea ce fusese în ea tot timpul.

Nu-mi amintesc să mă mai fi rugat vreodată pentru tumoarea ei. Din câte am auzit, îi dispăruse.

Întemeiază-ti credința pe Cuvântul lui Dumnezeu – nu pe sentimentele tale.

Romani 8:16 nu spune că Duhul adevereşte împreună cu trupul nostru sau cu sentimentele noastre.

Smith Wigglesworth, marele apostol englez, a spus: „Nu sunt mişcat de ceea ce simt. Nu sunt mişcat nici de ceea ce văd. Sunt mişcat numai de ceea ce cred. Eu nu-L pot înțelege pe Dumnezeu prin sentimente. Îl înțeleg prin ceea ce spune Cuvântul despre El. Îl înțeleg pe Domnul Isus Hristos prin ceea ce spune Cuvântul despre El. El este tot ceea ce Cuvântul spune despre El că este.“

Tu nu te poți înțelege pe tine însuți prin sentimente. Înțelege-te pe tine însuți ca un creştin născut din nou şi umplut cu Duhul Sfânt prin ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune despre tine. Şi când citeşti ceea ce spune Cuvântul despre tine – atunci, chiar dacă simți sau nu, spune: „Da, aşa sunt eu. Eu am aceasta. Cuvântul spune că am. Eu pot face ceea ce Cuvântul spune că pot face. Sunt ceea ce Cuvântul spune că sunt.“

Atunci vei începe să creşti spiritual.

Şi duhul tău este acele care mărturiseşte împreună cu Duhul Sfânt.

Ajutor Dinăuntru

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare.“

Ioan 16:13

Să observăm câteva lucruri pe care le-a spus Isus despre Duhul Sfânt.

„…are să vă călăuzească în tot adevărul…“ El vă va conduce, vă va călăuzi.

„…căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit…“ El vorbeşte. Tot ce aude El pe Dumnezeu spunând, tot ce aude pe Isus spunând, El va spune duhului tău. Unde-i va spune? El este în duhul tău şi acolo îți va vorbi. El nu vorbeşte de undeva, din văzduh. El este înăuntru. El transmite mesajul lui Dumnezeu mai departe duhului tău, fie printr-o mărturie interioară, fie printr-o voce interioară.

„…El vă va descoperi lucrurile viitoare…“ Eu nu cred că asta înseamnă că Duhul Sfânt ne va arăta numai evenimentele viitoare aşa cum sunt consemnate în Cuvântul lui Dumnezeu. Mai înseamnă că Duhul Sfânt îți va arăta *ție* lucruri care vor veni. În viața mea, de exemplu, n-a avut loc nici un deces între rudele apropiate despre care să nu fi ştiut dinainte. Am ştiut cu doi ani înainte că socrul meu va muri. Aşa că am început să-mi pregătesc soția pentru moartea lui. Ea era unica lui fiică, cea mai tânără din familie şi foarte apropiată de tatăl ei. Ştiam că-I va fi foarte greu. Aşa că am început să-i spun: „Draga mea, ştii că dl.Rooker a cam îmbătrânit. Are aproape 70 de ani, iar Dumnezeu ne-a promis 70 sau 80 de ani.“ Timp de mai mult de doi ani am aruncat azi un cuvânt, mâine altul, numai ca să fie pregătită.

Eram plecat la o adunare într-un alt oraş când ne-am trezit cu un telefon. După serviciul de seară, stăteam în camera de hotel. A sunat telefonul. Ceva în mine spunea: „E pentru tine. Este ceea ce ai vorbit în ultimii doi ani.“ În 28 de zile socrul meu socrul meu era în cer. Tu nu vei fi luat pe nepregătite atunci când ştii mai dinainte ce se va întâmpla.

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimete Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, şi vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu.“

Ioan 14:26

Duhul Sfânt te va învăța.

El îți va aduce aminte de toate lucrurile.

Oamenii mă întreabă adesea cum de-mi amintesc unele lucruri. Într-o vreme puteam cita trei sferturi din Noul Testament.

„Cum poți să ții minte?“

Întotdeauna răspundeam, „În viața mea n-am învățat de dinafară versetele din Scriptură. Nu cunosc nici o tehnică de memorare. Cred că-ți poți mări capacitatea de memorare dacă te educi în direcția aceasta. Dar cum încep să vorbesc, versetele îmi vin in minte. El mi le aduce în minte. El este în mine.“

Duhul Sfânt îți va arăta lucrurile viitoare şi îți va aminti lucrurile trecute dacă vei învăța să cooperezi cu El.

Numărul Trei: Vocea Duhului Sfânt

„Şi pe când se gândea Petru la vedenia aceasta, Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni.»“

Fapte 10:19

Dumnezeu ne conduce prin ceea ce noi numim un susur blând (o voce blândă şi liniştită). Dar el ne conduce şi prin Vocea Duhului Sfânt prin care ne vorbeşte. Acesta este al treilea mod important prin care suntem călăuziţi prin Duhul. Numărul unu este mărturia lăuntrică. Numărul doi este vocea lăuntrică. Numărul trei este Vocea Duhului Sfânt.

Există o diferenţă între Vocea interioară a Duhului Sfânt care vorbeşte duhului nostru şi acea voce blândă şi liniştită ca un susur blând, care este vocea propriului nostru duh, vorbindu-ne. Când vorbeşte Duhul Sfânt din tine, vocea este mai autoritară.

Câteodată este atât de real – deşi este în interiorul tău – că te uiţi împrejur să vezi cine a vorbit. Crezi că cineva din spatele tău a vorbit. Abia pe urmă îţi dai seama că era în tine însuţi.

Adu-ţi aminte din Vechiul Testament cum tânărul Samuel a auzit o Voce care îl chema pe nume, „Samuel, Samuel!“ El credea că bătrânul Eli îl cheamă. A sărit din pat şi a alergat să vadă ce voia Eli de la el. Eli i-a spus „Nu te-am chemat.“ Samuel s-a întors în pat. Apoi a auzit din nou, „Samuel, Samuel!“ Şi din nou a fugit la Eli. „Nu te-am chemat.“ S-a întâmplat şi a treia oară. În cele din urmă bătrânul şi-a dat seama ce se petrece. El i-a spus, „Du-te, de te culcă; şi dacă vei mai fi chemat, să spui: «Vorbeşte Doamne, căci robul Tău ascultă.»“ Samuel a răspuns acelei Voci, şi Domnul i-a vorbit.

Am aflat în 44 de ani în slujba Domnului că atunci când Dumnezeu te cercetează într-un mod spectaculos – toate călăuzirile Lui sunt supranaturale; unele nu sunt însă aşa de spectaculoase – când El mi-a vorbit prin ceea ce mi s-a părut a fi o voce audibilă, de exemplu, ar fi fost greu să I te împotriveşti. Dacă El nu ar fi vorbit într-un mod atât de spectaculos, n-aş fi putut rămâne neclintit.

În ceea ce priveşte ultima biserică pe care am păstorit-o, de exemplu, am auzit că postul de pastor era liber şi am făcut unele intervenţii să predic acolo într-o miercuri seara. În perioada de timp premergătoare predicii de acolo, am ţinut o campanie de trezire spirituală de trei săptămâni în Houston. În timpul acelei campanii pastorul, fratele lui (care şi el era predicator) şi cu mine ne întâlneam în fiecare zi la biserică ca să ne rugăm pentru serviciile de după-amiază. Biserica cu postul vacant era biserica din care proveneau ei. În fiecare zi mă întrebau: „Te-ai rugat pentru postul de pastor de la biserica aceea?“

În cele din urmă am făcut-o. Am spus doar atât Domnului: „Am să plec acolo lunea viitoare şi voi predica miercuri. Nu ştiu dacă Tu vrei sau nu să fiu pastor acolo. Nici eu nu ştiu dacă vreau. Dar orice vei spune Tu despre asta eu voi accepta.“

Asta a fost tot ce am spus. Atunci am auzit o Voce vorbindu-mi atât de clar, că am sărit în picioare. M-am uitat în spatele meu. Am crezut că unul din cei doi frați au auzit ce spusesem şi a vrut să facă o glumă. Dar a auzit acea Voce. Pentru mine ea a fost audibilă. A spus: „Tu eşti următorul pastor acolo. Şi va fi ultima biserică pe care o vei păstori vreodată.“

(Ai fi putut interpreta aceasta într-o mie de feluri! Ai fi putut să-l laşi pe diavol să-ți spună că ai să mori. Sau că vei fi înfrânt. Dar asta a însemnat că slujba mea se va schimba în misiune.)

După rugăciune, cei doi pastori m-au întrebat ca de obicei: „Te-ai mai rugat pentru biserica aceea?“

Am spus: „Fraților, aveți în față pe viitorul pastor.“

„O, ai cunoaşte acea biserică aşa cum o cunoaştem noi, n-ai mai vorbi aşa. Este pur şi simplu ruptă în două. Dacă o jumătate este pentru ceva, cealaltă este obligatoriu împotrivă. Ai nevoie de două treimi din voturi pentru a fi ales ca pastor, şi ca dă fim sinceri cu tine, n-ai şanse să fii ales.“

„N-am ştiut asta. Ştiu doar că eu sunt viitorul pastor de acolo.“

„Să ştii că tu nu cunoşti biserica aia aşa cum o ştim noi.“

Am spus: „Nu, n-o cunosc, dar Îl cunosc pe Isus. Şi recunosc Duhul lui Dumnezeu. Ştiu ce mi-a spus El.“

După ce am predicat prima dată, am înțeles de ce a lucrat Dumnezeu într-un mod atât de spectaculos. Fiecare cuvânt pe care-l rosteam se întorcea la mine ca o minge de cauciuc aruncată într-un zid. A fost tare greu.

Credeam că voi predica acolo doar o dată, dar ei au aranjat să predic de mai multe ori. În fiecare seară a trebuit să dorm în altă parte. O noapte am dormit la un diacon, cealaltă la altul.

Unul dintre diaconi ne-a spus: „Dacă ați rămâne la mine tot timpul, unii s-ar putea să devină invidioşi şi ar crede că sunt pentru dumneavoastră şi ar vota împotrivă.“

Noi ne țineam toate lucrurile în maşină şi în fiecare seară ne luam de acolo exact câte ne trebuiau pentru ziua următoare. Şi în fiecare seară când ne culcam îmi venea să-i spun soției: „Dacă Dumnezeu nu mi-ar fi vorbit într-un mod atât de miraculos, m-aş scula, aş lua copiii, m-aş urca în maşină şi aş pleca fără să spun o vorbă nimănui.“

Firea mea dorea cu ardoare să plec. Mintea mea dorea să plec. Însă duhul meu mă ținea strâns, pentru că Dumnezeu îmi vorbise într-un mod atât de deosebit.

A avut loc votarea. Am obținut toate voturile. Toți spuneau: „E cea mai mare minune a secolului – ca cineva să obțină unanimitatea de la o asemenea biserică.“

Am ştiut tot timpul că voi obține votul. Duhul lui Dumnezeu îmi spusese.

Judecând După Cuvântul Lui Dumnezeu

„Cercetați toate lucrurile… “

1 Tesaloniceni 5:21

Să vă aduceți aminte mereu următorul lucru: Biblia ne învață că Duhul lui Dumnezeu şi Cuvântul lui Dumnezeu concordă întotdeauna. Ori de câte ori Duhul lui Dumnezeu îți va vorbi, întotdeauna El o va face în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Oamenii au auzit „voci“ şi au avut tot felul de „descoperiri“. Unii pretind tot timpul că aud o voce.

Tu poți, şi trebuie, să judeci aceste lucruri. Poți judeca orice lucru dacă este adevărat sau greşit, judecându-l numai după Cuvântul lui Dumnezeu.

Acum câțiva ani predicam în California. O femeie care ne-a invitat - pe pastor, pe soția lui şi pe mine - să luăm masa de prânz la ea acasă, mi-a spus: „Frate Hagin, aş vreau să-ți spun ce mi-a vorbit Domnul. Aş vrea să-ți spun descoperirea mea.“

Înainte de a deschide gura, am sesizat printr-un îndemn lăuntric în duhul meu, că ceva nu era în regulă. Dar ea a insistat şi eu am acceptat să o ascult. Ea ne invitase la masă în casa ei, şi acum voia să-mi spună acea „descoperie“. A început să povestească şi a vorbit cam zece minute, până când am oprit-o. Pur şi simplu nu mai suportam.

„Stați o clipă“, i-am spus. „Aveți aici pe masă o Biblie. Luați-o şi deschideți-o la…“ I-am indicat un verset din Noul Testament. „Citiți-l.“

L-a citit. Apoi i-am dat alt verset. L-a citit şi pe acela. Am punctat câteva versete din Scriptură. Tot ce citea era în contradicție cu ce spusese.

I-am spus: „Vedeți, nu pot accepta ce-mi spuneți dumneavoastră. Nu concordă cu această Carte. De aceea nu poate fi vorba de Duhul lui Dumnezeu.“

„Dar, frate Hagin, mă rugam la altar!“

„Nu contează nici dacă v-ați fi rugat pe vârful bisericii“, i-am spus. „Tot nu este corect. Nu este pe linia Cuvântului.“

„Da, dar eu ştiu că Dumnezeu mi-a dat această descoperire.“

„Nu, nu El. Acesta este Cuvântul Lui, iar ce spuneți dumneavoastră este exact opusul a ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Îmi puteți spune măcar un verset din Scriptură care să susțină ceea ce spuneți?“

„Nu. Dar ştiu că am auzit o voce care mi-a vorbit.“

„V-am adus cinci versete din Scriptură, şi dacă m-aş mai gândi un pic aş putea să vă aduc vreo douăzeci care contrazic ceea ce susțineți dumneavoastră.“

„Da, bine,“ spuse ea „cu Biblia sau fără Biblie, eu ştiu că Dumnezeu mi-a vorbit şi eu la asta voi rămâne.“

La plecare, pastorul mi-a spus: „N-am vrut să-ți spun nimic dinainte, dar să ştii că această femeie a fost o sfântă, scumpă înaintea lui Dumnezeu şi în flăcări pentru Domnul. Era o binecuvântare pentru biserică. Acum este îndepărtată din toate bisericile Evangheliei Totale din oraş pentru că stăruie în a-i convinge pe toți de acest lucru.“

Noi nu trebuie să căutăm voci.

Noi nu trebuie să urmăm vocile.

Noi trebuie să urmăm Cuvântul lui Dumnezeu.

În vara lui 1954 am predicat la o adunare din Oregon. La sfârşitul unuia din primele servicii, mi-am pus mâinile peste cei ce se rugau. Înainte de aceasta am întrebat pe fiecare cu ce problemă venise la rugăciune. Când am ajuns în dreptul unei femei, bărbatul ei care o ținea de braț, mi-a spus: „Am venit pentru vindecarea soției mele.“ Omul mi-a spus că femeia avusese o depresie mentală.

Nu ştiam că această femeie fusese învățătoare la şcoala duminicală a acelei biserici, şi nici că soțul ei era diacon.

Dar când mi-am pus mâinile peste ea, într-o secundă totul a apărut ca pe ecranul unui televizor şi am ştiut totul despre situația respectivă. Am ştiut prin darului Duhului numit cunoştință (1 Cor.12:8). Am văzut-o la o adunare, într-un cort, în unul din marile oraşe ale statului Oregon. Era în mijlocul a mii de oameni. Ea l-a auzit pe un evanghelist spunând cum Dumnezeu i-a vorbit cu o voce audibilă şi l-a chemat să-L slujească.

Nu m-am îndoit de acest lucru. Ea nu a înțeles, totuşi, că acel om nu-L rugase pe Dumnezeu să-i vorbească astfel. Dumnezeu a făcut cum a vrut. N-avem nici un drept să-i cerem lui Dumnezeu să ne vorbească cu voce audibilă. Dacă Dumnezeu ne-ar fi spus aşa ceva în Cuvântul Său, atunci toți am fi avut dreptul să cerem asta. Acel evanghelist nici nu s-a aşteptat ca Dumnezeu să-i vorbească astfel, dar dacă Dumnezeu vrea, El poate şi El a găsit potrivit să o facă.

Înainte ca să audă acea predică, ea era sănătoasă din punct de vedere mintal. Dar după aceea s început să caute ca Dumnezeu să-i vorbească printr-o voce audibilă – şi diavolul a găsit prilejul. Ea a început să audă voci. Ele au înnebunit-o. Acum era pe cale să ajungă pentru a doua oară la ospiciu.

În duh am mai văzut şi altceva. Soțul ei a dus-o la acelaşi evanghelist pentru a fi eliberată. N-a primit eliberarea şi acum soțul ei îl critica pe acel evanghelist. A dus-o la altul şi din nou nu a primit eliberarea. S-a supărat şi pe acesta. Am ştiut că nu va fi eliberată dacă îmi voi pune mâinile peste ea, şi că soțul se va supăra şi pe mine. Aşa că mi-am luat mâinile de pe ea.

I-am spus soțului: „Mergeți cu soția în camera pastorului. Aşteptați acolo. După terminarea serviciului vom sta de vorbă.“

După serviciu am intrat în camera pastorului împreună cu acesta.

„Mai întâi de toate,“ am spus, „vreau să ştiți că eu n-am fost niciodată până acum în Oregon. Nu v-am văzut niciodată şi nici măcar nu ştiu dacă pastorul vă cunoaşte.“

„El este unul din diaconii noştri“ – a spus pastorul.

„Bine,“ am spus, „pastorul va confirma că nu mi-a spus nimic cu privire la dumneavoastră.“

Apoi le-am relatat ce văzusem.

Diaconul a spus, „Este exact.“

„Iar acum,“ am spus, „am să vă spun de ce nu mi-am pus mâinile peste ea ca să mă rog. Vedeți, ea vrea să audă acele voci.“

Apoi am spus, „Ea nu este atât de bolnavă mintal încât să nu înțeleagă ce spun.“

„Înțeleg exact ce spuneți“ – a rostit ea.

Am spus, „Soră, nu vei fi eliberată până nu vei voi să fii eliberată. Atât timp cât vei voi să auzi voci, vei rămâne auzindu-le.“

„Eu vreau să le aud“ – a spus.

Atât timp cât un păcătos vrea să trăiască în păcat, Dumnezeu îl va lăsa să trăiască în păcat. Dar dacă vrea să se schimbe, Dumnezeu îi va ieşi în cale.

Dacă cineva devine creştin, el nu-şi pierde controlul asupra hotărârilor sale. El nu devine un robot, o maşină la care Dumnezeu să apese pe butoane iar el să facă ceea ce Dumnezeu vrea. El este liber să ia decizii. Atât timp cât el vrea ca lucrurile să rămână aşa cum sunt, ele aşa vor rămâne. Dar dacă vrea să coopereze cu Dumnezeu, el poate primi ajutor.

Femeia aceea a spus: „Eu aşa vreau să fie.“

I-am spus: „Am ştiut acest lucru din clipa când te-am atins. De aceea nu mi-am pus mâinile şi nu m-am rugat. Dacă vrei să rămâi aşa, aşa vei rămâne.“

NU CĂUTAȚI VOCI!

„Sunt multe feluri de limbi în lume, totuşi nici una din ele nu este fără sunete înțelese.“

1 Corinteni 14:10

Nu trebuie să acceptăm nimic fără să cercetăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Mă bucur că am învățat unele din aceste lucruri la începutul vieții de credință. Am descris vindecarea mea pe când eram adolescent, doar acționând pe baza lui Marcu 11:23 şi 24.

M-am născut cu o deformație a inimii. N-am alergat şi nu m-am jucat ca ceilalți copii niciodată. Am fost țintuit la pat patru luni înainte de a împlini 16 ani. Practic, trupul meu devenise total paralizat. Slăbisem până la 40 de kg.

Într-o zi l-am întrebat pe al cincilea doctor care se ocupa de cazul meu: „S-a întâmplat ceva cu vederea mea sau cu sângele meu? Când Dr.Mathis mi-a luat sânge din deget, nu părea roşu.“

Acest doctor mi-a spus: „Îți voi spune adevărul, dragul meu. Şi am să-ți explic în termeni foarte accesibili. Globulele albe au înghițit globulele roşii mai repede decât se pot acestea înmulți, iar noi, medicii, nu putem face nimic în această privință. Dacă

n-ai fi avut acea deformație a inimii, dacă n-ai fi fost paralizat, chiar şi numai această boală a sângelui, singură, ți-ar fi fost fatală."

Nu ştiam nimic despre vindecarea divină. Nu cunoşteam pe nimeni în lumea asta care să creadă în vindecarea divină. Când am găsit-o în Biblie, am crezut că am găsit ceva despre care nimeni nu ştia nimic. Am acționat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu şi am fost vindecat.

Membrii familiei mele erau ceea ce noi numim creştini normali. Literalmente, ei erau prunci în Hristos. Erau mântuiți, dar n-au învățat nimic mai mult. Nu ştiau nimic despre vindecarea divină conform Cuvântului lui Dumnezeu. (Biserica noastră învăța că Dumnezeu poate să vindece, dacă vrea. Altele învață nu numai că Dumnezeu nu vindecă, ci şi că El nu poate vindeca.) Aşa încât atunci când am găsit în Biblie unele referințe şi am început să vorbesc cu cei din familia mea despre ele, ei m-au descurajat. Nu mi-a rămas decât să stau cu Biblia mea şi să păstrez aceste lucruri pentru mine.

Nu era nimeni în cameră când am fost vindecat. M-am sculat şi m-am plimbat prin cameră timp de două zile înainte de a-i spune mamei, „Dă-mi o pereche de pantofi şi de şosete, lenjerie de corp, o pereche de pantaloni şi o cămaşă. (Timp de 16 luni de zile nu purtasem nimic în afară de pijamale.) Am să mă scol din pat şi am să vin la masa de dimineață."

„O, dragul mamei, tu ştii ce spui?"

Mi-a luat trei sferturi de oră ca să o fac să înțeleagă că am nevoie de haine.

Noi locuiam împreună cu bunicii din partea mamei şi am rugat-o să nu spună nimic celorlalți din familie.

Acum vă rog să remarcați un lucru. Bunicul se scula devreme şi se aşeza în balansoarul de pe verandă. Când un scârțâit îți dădea de veste că bunicul s-a ridicat din balansoar îndreptându-se spre sufragerie, nici nu mai era nevoie să te uiți la ceas; era 7:30. Bunicul trăia după orar. Dacă te uitai la ceas şi acesta nu arăta 7:30, era bine să ți-l potriveşti. Era 7:30.

Dormitorul meu era în fața sufrageriei. La ora 7:30 în acea dimineață de august am auzit scârțâitul balansoarului. Am auzit paşii bunicului îndreptându-se spre sufragerie. Eram deja îmbrăcat şi stăteam pe scaun în camera mea. Le-am dat timp să se aşeze la masă. Apoi am ieşit din camera mea şi printr-un alt dormitor am intrat în sufragerie.

Nu se aşteptau la aşa ceva. Bunicul, om tăcut de felul lui, s-a uitat la mine şi a zis: „A înviat mortul? S-a sculat Lazăr din mormânt?"

Am spus, „Da, Domnul m-a înviat."

Apoi mi-a cerut să fac eu rugăciunea de binecuvântare a mesei. M-am rugat şi apoi am mâncat. Este uimitor cât de repede poți să mănânci dacă nu vorbeşti prea mult. La masa bunicului nu se vorbeşte – în special cei mai tineri. În 15 minute terminasem.

M-am întors în camera mea. Mai erau 10 minute până la ora 8. Ştiam că mama va veni la 8 să-mi facă patul şi să mă îmbăieze. Cu numai două zile înainte, în ziua când am fost vindecat, mama îmi făcuse baie şi fusesem total lipsit de putere. Acum,

în această dimineață de joi, chiar dacă inima îmi bătea corect, mă simțeam prea slăbit pentru un efort atât de mare.

M-am gândit, *Voi sta întins în pat până va veni mama să facă curat în cameră. Apoi voi ieşi şi mă voi aşeza cu bunicul în balansoar.* Îmi pusesem în gând ca pe la 10 să ies la plimbare prin oraş.

Am ațipit şi am dormit 10 minute. La ora 8 m-am trezit brusc şi cu mintea foarte limpede. Credeam că mama e în cameră. Cineva era în cameră. Nu îl vedeam, dar îi auzeam vocea. Pentru mine era audibilă.

Vorbea încet, rar şi chiar a citat din Scriptură. Spunea, „CE-I VIAȚA TA? E DOAR UN ABUR CARE SE RIDICĂ PUȚIN ŞI APOI DISPARE."

A urmat o pauză.

Apoi vocea a spus, „NEGREŞIT, ASTĂZI VEI MURI."

Nu orice voce e a lui Dumnezeu. Prima voce audibilă pe care am întâlnit-o vreodată a fost a diavolului, dat atunci nu am recunoscut-o. Credeam că Dumnezeu era chiar în camera aceea.

M-am ridicat. Gânduri veneau în mintea mea mai repede ca dintr-o mitralieră. Ştiam că în Iacov scrie, *„Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțintel, şi apoi piere"* (Iacov 4:14). Era din Scriptură. Şi ştiam că Domnul i-a spus lui Ezechia prin Isaia, *„Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri, şi nu vei mai trăi"* (Isaia 38:1).

De asemenea, înainte de a şti ceva despre vindecarea divină, în primele şase luni cât am zăcut în pat, m-am rugat în singurul mod pe care-l ştiam. Doctorii îmi spuseseră că voi muri şi eu mă împăcasem cu gândul. Aşa că m-am rugat, „Doamne, fă-mă să ştiu când voi muri, ca să pot să-mi iau rămas-bun de la toți."

Aşa că aceste gânduri, asemenea unei alte voci care-i vorbea minții mele, spuneau, *Dumnezeu ți-a vorbit în acest mod supranatural ca să te anunțe când vei muri, ca să ai timp să-ți iei rămas-bun de la toți. Vindecarea divină este adevărată. Tu ai fost vindecat.* (Diavolul nu putea contrazice acest lucru. Ştiam ce spune Cuvântul despre asta.) *Familia ta ştie că ai fost vindecat. Ei pot să vadă. Dar adu-ți aminte că Biblia spune, „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată." Ți-a venit rândul. Vei muri chiar astăzi.*

M-am dat jos din pat – credeam că Dumnezeu este în cameră – şi în vârful picioarelor am traversat camera şi m-am aşezat pe un scaun, lângă fereastră. Acolo am aşteptat, de la 8:30 dimineața până la 2:30 după-amiază, să mor.

Pe la 2:30, cum stăteam eu încă pe scaun, am auzit nişte cuvinte ce veneau din lăuntrul meu. Atunci nu ştiam ce ştiu acum. Dar eram născut din Duhul. Duhul Sfânt era în duhul meu. Şi El era cel ce scrisese Biblia. Oamenii sfinți din vechime au scris aşa cum au fost inspirați de Duhul. Duhul ştie ce aste scris în Biblie. Deoarece El era în mine, duhul meu ştia unele lucruri pe care Duhul Sfânt le cunoştea.

De undeva din lăuntrul meu, mi-au venit spre mintea mea următoarele cuvinte, *Îl voi sătura cu viață lungă şi îi voi arăta mântuirea Mea.*

Nu le-am dat atenție. Le-am lăsat să treacă pe lângă mine. Eu stăteam acolo şi aşteptam să mor.

Pentru a doua oară au venit spre mintea mea cuvintele, *Îl voi sătura cu viață lungă şi îi voi arăta mântuirea Mea.*

Le-am reținut şi le-am plimbat o vreme prin minte. Apoi mă gândeam, *Da, dar Dumnezeu mi-a vorbit în acest mod supranatural ca să mă anunțe că azi voi muri.* Când mă gândeam astfel, celelalte cuvinte mi-au dispărut din minte.

A treia oară, cum stăteam eu pe scaun, au venit din nou în minte, de undeva din interiorul meu, cuvintele, *Îl voi sătura cu viață lungă şi îi voi arăta mântuirea Mea.*

Pentru un moment le-am ascultat şi le-am repetat în minte. Apoi am spus în şoaptă, *Da, dar Dumnezeu mi-a vorbit în acest mod supranatural ca să mă anunțe că am să mor*. Din nou, cu gândul la aceasta, am pierdut.

A patra oară, Duhul lui Dumnezeu mi-a vorbit mai autoritar. Am sărit de pe scaun. Am crezut că cineva s-a furişat în spatele meu. Vocea Duhului lui Dumnezeu spusese, *Îl voi sătura cu viață lungă şi îi voi arăta mântuirea Mea.*

Am spus, „Cine-a spus asta?“ Adică, cine este în cameră şi vorbeşte cu mine.

Dar Vocea a răspuns, „Psalmul 91.“

Biblia mea era pe podea, sub scaunul pe care stătusem toată ziua. Nici nu mă uitasem la ea. Am ridicat-o şi am deschis la Psalmul 91. Când am ajuns la sfârşit, bineînțeles, era scris, *Îl voi sătura cu viață lungă şi îi voi arăta mântuirea Mea* (vers.16).

Dar crezi că diavolul renunță atât de repede? O, nu. Altă voce – de parcă cineva ar fi stat pe umărul meu – a vorbit la urechea mea firească şi minții, „Da, dar asta-i în Vechiul Testament. Asta e doar pentru iudei. Nu e pentru Biserică.“

Am stat o clipă locului şi m-am gândit. Apoi am spus, „Ştiu ce-am să fac. Voi merge după trimiteri. Dacă voi găsi în Noul Testament ceva asemănător, atunci voi şti că asta îmi aparține mie şi Bisericii.“

Am început cu Psalmul 91. O trimitere la „viață lungă“ conducea la Proverbe. Apoi Cuvântul a început să mă lumineze. Deja din Proverbe am început să-mi dau seama că vocea audibilă poate să nu fie a lui Dumnezeu.

Vocea citase Evrei 9:27, *„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“*, dar interpretarea dată era greşită. Pentru că ştia că eu nu cunosc de unde vine vocea, ea spusese: „Fiecare are un timp anume când moare.“ Poți adesea auzi pe oameni spunând asta. Chiar şi creştinii născuți din nou şi umpluți cu Duhul spun: „Când îți vine vremea mori.“ Asta nu-i adevărat. Tu nu ai o vreme stabilită pentru a muri.

Am citit de mai multe ori în Cartea Proverbelor că dacă faci anumite lucruri, zilele tale îți vor fi scurtate. Dar făcând alte lucruri, zilele îți vor fi înmulțite. Ştiam că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Am înțeles că vocea aceea care a scos un verset dintr-un capitol şi mi l-a dat, nu era de la Dumnezeu. Pentru că nu respecta restul Cuvântului lui Dumnezeu.

Am continuat să merg după trimiteri. Asta m-a dus în Noul Testament. Am ajuns la Efeseni 6:1-3. Apoi la 1 Petru şi 2 Petru. Şi am aflat că atât Pavel cât şi Petru au citat Vechiul Testament în ceea ce priveşte viața lungă.

Am sărit în picioare cu Biblia în mână, şi cu pumnul strâns am spus, „Satano, ieşi afară de aici! Tu eşti cel ce mi-a vorbit. Tu mi-ai vorbit cu voce supranaturală.

Vreau să ştii că nu voi muri azi! Şi nici mâine! Şi nici săptămâna viitoare! Nici la anul! Nu voi muri nici peste 5 ani! Nu voi muri nici peste 10 ani! Nici peste 15 ani! Nici peste 20 de ani! Nici peste 30 de ani! Nici peste 40 de ani! Nici peste 50 de ani! Nu voi muri nici peste 55 de ani!“

Aveam 17 ani; asta ar însemna 72 de ani.

El a spus, „Îl voi *sătura* cu viață lungă.“ Şi dacă nu mă voi sătura cu 72 de ani, atunci voi continua să trăiesc până când mă voi sătura!

Duhul Meu? Sau Duhul Sfânt?

„Duhul omului este o lumină a Domnului…“

Proverbe 20:27

Cineva ar putea obiecta: „Cum pot şti dacă este propriul meu Duh sau Duhul Sfânt care-mi spune să fac ceva?“

Duhul omului este o candelă a Domnului.

„Dar s-ar putea să fiu *eu* acela care vrea să o facă.“

Defineşte bine termenii. Dacă prin „eu“ tu înțelegi firea, atunci desigur nu te poți supune întotdeauna firii. Dar dacă prin „eu“ înțelegi omul dinlăuntru, adevăratul „tu“, atunci este în regulă. Mergi înainte şi fă ceea ce-ți spune el să faci.

Dacă duhul tău este o ființă nouă în Hristos Isus, dacă lucrurile vechi s-au dus şi toate lucrurile s-au făcut noi, dacă duhul tău are în el Viața şi Natura lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt este în el, şi dacă duhul tău este în părtăşie cu Dumnezeu, atunci el nu-ți va spune să faci nimic rău. Dacă eşti un creştin umplut cu Duhul, omul tău interior are Duhul Sfânt în plinătatea Lui – nu într-o anumită măsură, ci în plinătatea Lui – găsindu-şi în tine un lăcaş. Nu omul interior al creştinului vrea să facă rău, ci omul de afară. Tu trebuie să fii în stare să discerni dacă firea sau duhul este cel care te îndeamnă să faci ceva. Iată un verset care este un mister pentru mulți:

„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânța Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.“

1 Ioan 3:9

Aici este vorba de omul dinlăuntru. Fizic, noi suntem născuți din părinți fireşti şi suntem părtaşi naturii lor. Spiritual, suntem născuți din Dumnezeu şi părtaşi naturii Lui. Natura lui Dumnezeu nu este o natură care să facă rău.

Creştin fiind, am greşit de multe ori. Dar omul meu dinlăuntru n-a greşit. El nici măcar n-a fost de acord cu mine când greşeam. El a încercat să mă oprească să o fac. Inima mea a suspinat când am greşit. Firea m-a îndemnat şi eu am greşit, dar duhul meu n-a consimțit niciodată la aceasta. Această sămânță este în duhul meu, nu în firea mea.

Dacă vei continua să permiți firii să te domine, tu vei continua să greşeşti. Dacă vei continua să laşi ca mintea ta naturală să te domine şi nu-ți vei reînnoi mintea prin Cuvânt, vei continua să greşeşti.

De aceea Pavel a scris creştinilor din Roma născuți din nou şi plini de Duhul Sfânt să facă două lucruri:

1. Să-şi aducă trupurile lor ca o jertfă,
2. Să-şi reînnoiască mintea prin Cuvânt (Rom.12:1,2)

Cum poți fi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu

Până când mintea ta nu este reînnoită prin Cuvântul lui Dumnezeu, firea şi mintea ta neînnoite vor domina duhul tău. Asta te va face să rămâi un prunc în Hristos, un creştin firesc.

Pavel spune bisericii din Corint, *„Cât despre mine, fraților, nu v'am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti, ca unor prunci în Hristos.“* (1Cor.3:1)

„Pentru că sunteți lumeşti,“ spune el (vers.3). O altă traducere spune: *„Căci sunteți călăuziți de trup.“*

Apoi le spune, *„şi nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?“* (vers.3) Altă traducere spune, *„…sunteți ca ceilalți oameni.“* Ce voia Pavel să spună? Că ei trăiesc şi fac aceleaşi fapte ca şi oamenii nemântuiți.

Când mintea ta va fi reînnoită prin Cuvânt, atunci ea va fi alături de duhul tău, nu de trupul tău. Şi acestea două – duhul tău prin mintea ta reînnoită – vor avea controlul asupra minții tale.

Duhul meu nu-mi va spune nimic greşit. El are Natura lui Dumnezeu în el, are Viața lui Dumnezeu în el, are Dragostea lui Dumnezeu în el, are Duhul lui Dumnezeu în el, pentru că este născut din Dumnezeu.

> *„…El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceți părtaşi firii dumnezeieşti…“*
>
> 2 Petru 1:4

Noi suntem născuți din Dumnezeu. De aceea ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu. Şi prin aceasta ne facem părtaşi firii dumnezeieşti, naturii lui Dumnezeu. Dacă avem în noi natura divină, duhul nostru nu ne va spune să facem ceva greşit.

Orice îți va spune duhul tău va fi bun.

Văd

„Trecuse destul de multă vreme, şi călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentru că trecuse chiar şi vremea «postului». De aceea Pavel a înştiinţat pe ceilalţi, şi le-a zis: «Oamenilor, călătoria văd că nu se va face fără primejdie şi fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură şi pentru corabie, dar chiar şi pentru vieţile noastre.»“

Fapte 27:9,10

Pavel spune, *„văd…“*. El nu a spus, „am o descoperire“ sau, „Domnul mi-a spus“. El a spus, *„văd…“*.

Dar cum vedea el?

Prin îndemnul lăuntric. El n-a văzut cu mintea. N-a văzut fizic. El avea în duhul lui această mărturie.

O familie de şapte persoane a ieşit în oraş să ia masa. Mâncarea tocmai le fusese adusă la masă, când tatăl a spus deodată, „Haideţi repede acasă.“

„De ce?“

„Nu ştiu. Am un îndemn, am sentimentul că aşa trebuie.“

Au plecat în grabă acasă. Se declanşase un incendiu. Dacă ar fi întârziat, toată casa ar fi fost scrum. Dar mărturia duhului i-a avertizat la timp.

Dacă ar fi ars totul, cineva ar fi putut spune, „Dumnezeu a făcut asta. A avut El vreun motiv.“

Nu, noi greşim pentru că nu ascultăm. Nu suntem conştienţi de duhul nostru şi nu ascultăm de el.

Nu găseşti nicăieri în Biblie că Dumnezeu ar fi lăsat să se întâmple astfel de lucruri pentru a-i învăţa ceva pe oameni. Dacă l-ar fi ascultat pe Pavel ar fi salvat nava şi marfa. Dar aşa, ei au pierdut totul şi era cât pe-aci să-şi piardă şi vieţile. Şi şi-ar fi pierdut cu siguranţă şi vieţile dacă n-ar fi început să-l asculte pe Pavel.

Dumnezeu nu este un duşman! El încearcă să ne ajute! El nu lucrează împotriva noastră! El lucrează pentru noi!

Pe măsură ce devenim mai conştienţi de duhul nostru şi ascultăm mai mult de îndemnurile lui vom putea învăţa cum să cooperăm cu Dumnezeu!

Amintiţi-vă că cel mai important mod în care Dumnezeu îşi călăuzeşte copiii este prin mărturia interioară sau îndemnul lăuntric.

Călăuzire Spectaculoasă

„De aceea, împărate Agripa, n'am vrut să mă împotrivesc vedeniei cereşti."

Fapte 26:19

Dumnezeu ne călăuzeşte astăzi pe noi exact cum i-a călăuzit pe primii creştini. Cuvântul Lui lucrează acum ca şi atunci. Nu s-a schimbat. Duhul lui Dumnezeu nu s-a schimbat. Dumnezeu nu se schimbă.

Primii credincioşi nu aveau o biserică atunci, iar noi alta acum. Greşim dacă gândim altfel. Ne găsim în aceeaşi epocă în care se găseau şi ei – epoca Bisericii. Facem parte din aceeaşi Biserică. Avem acelaşi Duh Sfânt. Totuşi, ni se pare că ei aveau mai mult decât avem noi astăzi. Dar nu este aşa.

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt fii ai lui Dumnezeu." Există fii ai lui Dumnezeu şi astăzi, iar Duhul lui Dumnezeu îi călăuzeşte încă pe copiii lui Dumnezeu.

Să privim în Faptele Apostolilor şi în alte locuri din Scriptură şi să vedem cum i-a călăuzit El pe copiii Lui. Pe vremuri, unii au primit călăuzire prin vedenii. Alții, au fost călăuziți printr-un înger care li s-a arătat şi le-a spus ce să facă.

Totuşi, asemenea fenomene nu li s-au întâmplat acelor oameni în fiecare zi. Poate o dată sau de două ori în viață. Deci acest mod nu este cel obişnuit prin care Dumnezeu călăuzeşte. Noi avem impresia că aproape în fiecare zi un înger apare cuiva şi îi spune ceva. Nu-i adevărat.

De cele mai multe ori, când Dumnezeu încearcă să mărturisească împreună cu duhul nostru, încercând să ne călăuzească în modul în care ne-a spus în Cuvântul Său că o va face, noi nu ascultăm pentru că vrem o vedenie sau un înger.

N-avem nici un drept să umblăm după vedenii. N-avem nici un drept să cerem un înger. Nu există nici un pasaj din Scriptură care să ne dea acest drept. Avem dreptul să cerem ceea ce Biblia ne promite. Dacă Dumnezeu vrea trimită un înger sau să ne dea o vedenie, foarte bine.

Ca tânăr slujitor am făcut şi eu acelaşi lucru pe care mulți creştini l-au făcut la începutul credinței. Am auzit oameni vorbind despre vedenii şi îngeri, şi m-am rugat ca aşa ceva să mi se întâmple şi mie. Nu mi s-a întâmplat niciodată.

Când m-am maturizat spiritual nu am mai aşteptat să se întâmple aşa ceva. Nici nu m-am mai rugat să se întâmple. Şi nici nu m-am mai aşteptat să se întâmple. Până într-o zi a anului 1949, când mă rugam în ultima biserică pe care am păstorit-o. Mă încuiasem singur în biserică şi aşteptam pe Dumnezeu, căci aveam îndemnul lăuntric în duhul meu că aşa trebuie să fac. Atunci Duhul Sfânt – nu duhul meu – mi-a vorbit.

Înainte de a vă spune ce mi-a vorbit Duhul, priviți acest pasaj din Scriptură şi observați cum a primit Petru o vedenie şi cum a fost condus apoi de Vocea Duhului lui Dumnezeu:

„A doua zi, când erau pe drum şi se apropiau de cetate, Petru s'a suit să se roage pe acoperişul casei, pe la ceasul al şaselea. L-a ajuns foamea, şi a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într'o răpire sufletească. A văzut cerul deschis, şi un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se şi slobozindu-se în jos pe pământ."

Fapte 10:9-11

Dumnezeu i-a arătat lui Petru printr-o vedenie că El intenționa să se îndure şi de neamuri, fără să mai facă deosebire. Să sărim acum la versetul 19:

„Şi pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te, şi du-te cu ei, fără şovăire, căci Eu i-am trimes.»"

Fapte 10:19,20

Aceşti trei bărbați erau oameni din casa lui Corneliu. După ce Petru s-a dus acolo şi a predicat acelor oameni dintre neamuri, a fost chemat la Ierusalim. În capitolul 11 din Fapte, Petru repetă ce i s-a întâmplat:

„Şi iată că îndată, trei oameni trimeşi din Cezarea la mine, au stătut la poarta casei, în care eram. DUHUL MI-A SPUS SĂ PLEC cu ei, fără să fac vreo deosebire…."

Fapte 11:11,12

Duhul Sfânt i-a vorbit lui Petru. Poate că Petru s-a uitat în jur să vadă cine i-a vorbit. Nu ştiu. Dar el a înțeles că Duhul era acela care îl îndemnase.

Duhul mi-a vorbit pe când stăteam singur în biserică. El a spus: „Îți voi da acum descoperiri şi vedenii."

Imediat, descoperiri în concordanță cu Cuvântul – eu nu vorbesc despre ceva care este în afara Bibliei – au început să vină. Apoi, în 1950 au început să vină vedenii. De opt ori Isus Însuşi mi-a apărut şi mi-a vorbit. Şi au mai fost şi alte vedenii.

Duhul Mi-a Spus Să Plec

„În Biserica din Antiohia erau nişte prooroci şi învăţători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cîrmuitorul Irod, şi Saul. Pe când slujeau Domnului şi posteau, DUHUL SFÂNT A ZIS: «Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.»”

Fapte 13:1,2

Duhul Sfânt a zis. Ar fi interesant, înainte de toate, să observăm în ce circumstanţe a spus Duhul Sfânt ceva. *„Pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis….“*

Sunt convins că noi avem nevoie de servicii în care să slujim Domnului. Prea des noi slujim doar unii altora. Studiile biblice sunt bune; avem nevoie de ele. Cântările sunt bune. Dar de prea multe ori noi nu cântăm Domnului, ci adunării. Să avem servicii în care să-I slujim Domnului, în care să-L aşteptăm pe El. Într-o astfel de atmosferă Duhul Sfânt ne poate vorbi.

În Antiohia era un grup de cinci bărbaţi ce slujeau Domnului. Nu ştiu cum le-a vorbit Duhul Sfânt. Poate că a vorbit prin unul din prooroci. De un lucru sunt însă sigur: toţi au auzit şi toţi au fost de acord că Duhul Sfânt le-a vorbit.

Duhul Sfânt a spus: *„Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat….”*

Petru spunea, *„Duhul mi-a spus să plec….“*

După ce am slujit mulţi ani, moartea a venit şi mi-a dat târcoale. Ştiu când vine moartea; am murit de două ori şi apoi mi-am revenit. Ştiu ce simţi când vine. Practic, începuse să mă cuprindă în braţele ei atunci când Duhul lui Dumnezeu a venit şi m-a ridicat.

Am auzit o Voce vorbind. Pentru mine era audibilă. Cred că a fost Isus. Am recunoscut vocea Duhului Sfânt care-mi vorbea. Am arătat mai devreme că Duhul Sfânt nu vorbeşte de la El, ci ceea ce aude, aceea va vorbi. Deci El L-a auzit pe Dumnezeu sau pe Isus şi aceea a vorbit.

Părea o voce umană. Mi-a spus, „Tu nu vei muri, ci vei trăi. Vreau să te duci şi să înveţi pe poporul meu credinţa. Pe tine Eu te-am învăţat credinţa prin Cuvânt. Te-am lăsat să treci prin anumite experienţe. Ai învăţat credinţa atât prin Cuvânt cât şi prin experienţă. Acum du-te şi învaţă pe poporul meu ceea ce te-am învăţat Eu pe tine. Du-te şi învaţă pe poporul meu credinţa.“

În momentul în care vocea a încetat să-mi vorbească eram perfect sănătos.

M-am străduit să fiu ascultător acelei Voci cereşti. Acesta este motivul pentru care pun atâta accent pe credinţă şi învăţ atât de mult despre ea – pentru că aşa trebuie să fac.

Cum poți fi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu

Mă voi referi din nou la vremea când Isus mi-a apărut în 1959 în El Paso, Texas. În timpul acelei apariții El mi-a spus, „Du-te şi învață poporul Meu cum să fie condus de Duhul Meu!“ Fusesem leneş în această privință. Dar de acum încolo voi învăța mai mult despre aceasta. Cartea de față este determinată de acelaşi motiv.

Călăuzire Prin Proorocire

„Urmăriți dragostea. Umblați şi după darurile duhovniceşti, dar mai ales să proorociți.“

1 Corinteni 14:1

„Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni?“

1 Corinteni 12:29

Pavel, vorbind bătrânilor bisericii din Efes în mesajul său de despărțire, spunea: *„Şi acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mi se va întâmpla acolo. Numai, Duhul Sfânt mă înştiințează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanțuri şi necazuri.“* (Fapte 20:22,23)

Apoi, în capitolul 21, în timpul călătoriei sale, Pavel a debarcat la Tir. Luca, cel ce a scris Faptele Apostolilor, era cu Pavel. El scrie: *„Acolo am găsit pe ucenici, şi am rămas şapte zile. Ucenicii, prin Duhul, ziceau lui Pavel să nu se suie la Ierusalim.“* (vers.4)

Pavel şi-a continuat însă călătoria:

„A doua zi, am plecat şi am ajuns la Cezarea. Am intrat în casa lui Filip evanghelistul, care era unul din cei şapte, şi am găzduit la el. El avea patru fete fecioare cari prooroceau. Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc, numit Agab, s'a pogorât din Iudea, şi a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, şi-a legat picioarele şi mânile, şi a zis: „Iată ce zice Duhul Sfânt: «Aşa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta, şi-l vor da în mânile Neamurilor.»
Când am auzit lucrul acesta, atât noi cât şi cei de acolo am rugat pe Pavel să nu se suie la Ierusalim. Atunci Pavel a răspuns: «Ce faceți de plângeți aşa, şi-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus.” Dacă am văzut că nu-l putem îndupleca, n'am mai stăruit, şi am zis: «Facă-se voia Domnului!»“

Faptele Apostolilor 21:8-14

Unii poate s-au gândit că Pavel a greşit. Dar când a ajuns acolo şi a fost prins, Isus a stat noaptea lângă Pavel. El i s-a arătat într-o vedenie. Nu l-a mustrat. Nu i-a spus lui Pavel că a greşit. Isus i-a spus, *„Îndrăzneşte, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot aşa trebuie să mărturiseşti şi în Roma.”* (Fapte 23:11)

Nu, Pavel nu a greşit. Ceea ce a făcut Dumnezeu a fost să-l pregătească pe Pavel în vederea celor ce-l aşteptau.

Observați aici două lucruri: 1. Darul proorociei, 2. Slujba de prooroc. Ele nu reprezintă acelaşi lucru. Şi deşi este o greşeală să le confundăm, acest lucru se întâmplă de multe ori.

Faptul că cineva prooroceşte nu face din acela un prooroc. Cuvântul lui Dumnezeu învață clar că fiecare ar trebui să dorească să proorocească (1 Corinteni 14:1). Dacă a prooroci te face prooroc, atunci ar fi trebuit ca Domnul să spună că fiecare ar trebui să dorească să fie prooroc. Dar Pavel întreabă, *„Toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci?…“* Răspunsul este negativ. Cum nu toți pot fi prooroci, Dumnezeu nu ne-ar spune să căutăm ceva ce n-am putea obține.

Darul proorociei propriu-zis constă în a vorbi oamenilor spre zidire, sfătuire şi mângâiere (1 Corinteni 14:3). Proorocia este o vorbire supranaturală într-o limbă cunoscută – propria ta limbă. (Vorbirea în limbi este o vorbire supranaturală într-o limbă necunoscută – o limbă necunoscută ție.) Proorocia poate fi rostită în rugăciune, la fel ca şi vorbirea în limbi.

Câteodată, când prooroceşti, ai impresia că există două persoane. Mie mi se pare că stau lângă mine însumi. Vedeți, asta vine din omul interior, unde locuieşte Duhul lui Dumnezeu care prooroceşte. Eu ascult cu urechile mele naturale ca să văd ce spune El.

Slujba de prooroc

Există deci slujba de prooroc. Fără să intru în amănunte, vom vedea legătura pe care o are cu călăuzirea. Dacă cineva este prooroc, el stă în această slujbă şi lucrează. Pe lângă proorocire, şi alte daruri spirituale trebuie să opereze în lucrarea lui. Simplul dar al proorociei, aşa cum am mai spus, este de a vorbi oamenilor spre zidire, sfătuire şi mângâiere. În acest dar al proorociei nu este nici o prezicere, nici o prevestire sau altceva de acest fel. Totuşi, în lucrarea unui prooroc există prezicere şi prevestire. El are darurile descoperirii (darul înțelepciunii, darul cunoştinței, şi/sau darul descoperirii duhurilor) operând împreună cu proorocia.

Este important de ştiut că lucrurile spirituale pot fi greşit folosite, exact cum şi lucrurile naturale, fireşti, pot fi greşit folosite. Unii oamenii nu-şi dau seama niciodată de acest lucru. Ei cred că dacă un lucru este spiritual, atunci el trebuie să fie perfect, n-are cum să existe o folosire greşită.

Am cunoscut oameni cărora într-o vreme o duceau bine, iar acum sunt faliți pentru că au ascultat de cineva care le-a proorocit cum să-şi investească banii.

Îmi amintesc de un om scump care venea la adunările mele. Ştiam cine era, dar nu îl cunoşteam cu adevărat. Nu ştiam că n-ar fi încheiat nici o afacere fără să apeleze la aşa-zisul său prooroc pentru ca acesta să-i proorocească ce să facă.

I-am spus, „Sunt mişcat că trebuie să-ți spun asta. Vei pierde tot ce ai şi vei ajunge la faliment dacă vei continua să-l asculți pe cel care te sfătuieşte.“

N-a ascultat. Bietul om, care o dusese foarte bine, şi-a pierdut casa şi tot ce mai avea. Am văzut asemenea lucruri întâmplându-se nu o dată, ci de multe ori.

Am văzut slujitori ai lui Dumnezeu care şi-au pierdut slujbele din cauza proorociilor false.

Tu trebuie să judeci proorociile cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu e în regulă.

În al doilea rând, trebuie să judeci proorociile care te privesc, prin ceea ce ai în duhul tău. Dacă nu se potriveşte cu duhul tău, nu le primi.

Ani de zile am călătorit în slujba Domnului. Peste tot pe unde am fost a existat întotdeauna cineva care avea un „cuvânt“ din partea Domnului pentru mine – uneori chiar două sau trei. În toți aceşti ani numai unul sau două dintre ele au fost corecte.

Nu vă construiți viața pe proorocii. Nu vă ghidați viața după proorocii. Construiți-vă viața pe Cuvântul lui Dumnezeu! Lăsați celelalte moduri de călăuzire pe planul doi. Puneți pe primul plan Cuvântul lui Dumnezeu!

Câteodată oamenii spun, „Dacă Dumnezeu vorbeşte prin cineva, atunci aşa trebuie să fie.“

Trebuie să îți dai seama că nu este exclusiv Dumnezeu cel care o face, ci omul sub inspirația Duhului lui Dumnezeu. Tot ce face omul este imperfect. Duhul lui Dumnezeu este perfect. Darurile Duhului în sine sunt perfecte. Dar ele nu sunt perfecte întotdeauna în manifestarea lor, pentru că ele se exprimă prin nişte vase imperfecte. Acesta este motivul pentru care proorocia şi tălmăcirea limbilor trebuiesc judecate după Cuvânt.

> *„Cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, şi ceilalți să judece. Şi dacă este făcută o descoperire unuia care şade jos, cel dintâi să tacă.“*
>
> 1 Corinteni 14:29,30

„Cât despre prooroci, să vorbească…“ Aici el vorbeşte despre prooroci – nu despre oricine care prooroceşte. Nu accepta ceva doar pentru că a spus-o un prooroc. Trebuie judecat după Biblie. Noi nu judecăm oamenii. Noi judecăm ceea ce spun ei.

Acum observați versetul 30. *„Şi dacă este făcută o descoperire unuia care şade jos* (prooroc)*….“* Proorocii au descoperiri. Alții pot avea descoperiri ocazional, dar proorocii au o astfel de slujbă.

> *„Duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor.“*
>
> 1 Corinteni 14:32

Unii spun, „Dumnezeu m-a făcut să spun asta. N-am putut să nu spun.“ Duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor. Asta înseamnă că tu nu eşti obligat să spui. Ce vine, vine din duhul tău şi ți se supune. Darul vorbirii în limbi, tălmăcirea limbilor şi proorocia operează sub ungerea Duhului. Şi s-ar putea ca prin aceste metode Dumnezeu să dea un cuvânt de cunoaştere, un cuvânt de înțelepciune sau de descoperire, după cum avem nevoie. Dar noi suntem cei ce trebuie să deschidem gura.

De multe ori când Duhul lui Dumnezeu lucrează, oricine are darul proorociei poate prooroci – dar asta nu înseamnă că şi trebuie să o facă. De asemenea, când Duhul se manifestă, oricine are darul vorbirii în limbi şi al tălmăcirii poate să vorbească – dar asta nu înseamnă că şi trebuie să o facă. Mai întâi să ai *ungerea*

Duhului care să te împuternicească să lucrezi, căci altfel e mai bine să stai jos şi să laşi pe Dumnezeu să se manifeste prin altcineva care o are.

Cu mai mulți ani în urmă am ținut o serie de adunări care se întindeau pe o perioadă de 7 săptămâni. În fiecare seară, cam la aceeaşi oră, în aceeaşi parte a serviciului şi înainte de strângerea colectei, o femeie se ridica şi începea să vorbească în limbi. Seară de seară, ea spunea în limbi acelaşi lucru. După o vreme aş fi putut şi eu să spun lucrurile pe care le spunea ea. Pentru că nimeni nu putea să tălmăcească, tălmăcea ea. Ceea ce spunea ea era ca apa rece aruncată peste mulțime. Stingea complet toată adunarea.

Într-o zi pastorul m-a rugat să țin cursul de şcoală duminicală în locul lui pentru că trebuia să plece din oraş. Deşi era ceva neobişnuit, am reuşit să mă încadrez în timp. Unul dintre diaconi mi s-a adresat, „Frate Hagin, îmi dai voie să te întreb ceva?"

„Da, te rog", am spus. Mă gândeam că trebuie să fie în legătură cu lecția.

„Când mesajele în limbi şi însoțite de tălmăcire au loc în public, n-ar trebui ele să fie o binecuvântare pentru adunare? E normal ca un astfel de mesaj să omoare serviciul?"

Biata femeie stătea chiar în fața mea.

„Aceasta n-are legătură cu lecția. Nu-mi face nici o plăcere să intru în acest subiect acum", am răspuns.

Dar alții, printre care şi unii din conducătorii bisericii au insistat, „Frate Hagin, ar trebui să dăm un răspuns."

„Dacă mesajul este din Duhul, va înălța serviciul. Nu-l va apăsa."

Femeia a fost destul de inteligentă ca să înțeleagă aluzia. A venit la mine şi m-a întrebat, „Am greşit, nu?"

„Da, soră, aşa este."

„Aşa m-am gândit tot timpul. Era ceva în lăuntrul meu care ştia asta. Dar am vrut să fiu folosită de Domnul. Am să mă opresc."

I-am spus, „Vă mulțumesc. Sunteți o adevărată binecuvântare pentru biserică."

Mulți s-ar fi supărat şi ar fi spus, „Aceştia nu-L lasă pe Dumnezeu să lucreze."

Unii oameni vorbesc în Numele Domnului, ca şi femeia aceasta, fără să aibă ungerea Duhului. Asta nu înseamnă că vorbirea ei în limbi era falsă. Era vorba de o folosire greşită.

Am avertizat oamenii să fie foarte atenți cu proorocirile cu adresă personală. Foarte multe vieți au eşuat şi s-au ruinat din cauza neatenției în această privință. Nu te căsători cu cineva doar pentru că aşa ți s-a profețit. Am auzit atâtea aşa-zise proorocii de-a lungul anilor. Nu am văzut încă nici una împlinindu-se. Multe cămine au fost destrămate de aceste aşa-zise proorocii.

Nu intra într-o lucrare doar pentru că cineva ți-a proorocit să o faci. Pentru lucrurile care te privesc intră mai întâi în lăuntrul tău. Şi dacă o proorocie confirmă ceea ce ai deja în inimă, atunci e bine. Isus mi-a spun în 1959 când mi s-a arătat, „Dacă proorocia confirmă ceea ce tu ai deja în duhul tău, accept-o. Dacă nu, n-o accepta."

Duhul Sfânt a spus, *„Puneți-mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat"* (Fapte 13:2). El îi chemase deja. Aceasta era doar confirmarea chemării.

În ultima biserică pe care am păstorit-o era un tânăr cu o frumoasă creştere spirituală. Soția mi-a spus, „Cred că mâna Domnului este peste el. Dumnezeu îl cheamă în lucrare."

„Şi eu am această convingere", i-am răspuns. „Dar eu nu voi chema pe nimeni. Nu voi spune nimănui că este chemat, chiar dacă aş şti că este."

Motivul vi l-am spus. Când cineva intră în lucrare, nu-i întotdeauna prea uşor. Pavel îi spune tânărului Timotei, *„Suferă greul ca un bun ostaş."* Când drumul devine greu – şi va veni; poți avea biruințe, dar va fi greu – cel care nu este convins de chemarea sa ar putea spune, „M-am dus pentru că aşa a spus tata." Sau, „Mi-a proorocit cineva. Eu chiar nu ştiu dacă am fost chemat." Dar cel ce se va dedica din duhul său, care ştie că Dumnezeu l-a chemat, va trece cu bine prin toate încercările.

Aşa că nu i-am spus nimic tânărului. Într-o duminică seara, la rugăciune, am mers să-mi pun mâinile peste cei adunați lângă amvon şi să mă rog pentru fiecare aşa cum mă călăuzea Domnul. M-am oprit în spatele acestui tânăr îngenuncheat care se ruga intens. Am deschis gura să mă rog, dar am auzit aceste cuvinte ieşind, „Aceasta este o confirmare a celor pe care ți le-am spus în după-amiaza asta la ora 3, când te rugai în cămăruța ta. Ai cerut o confirmare pe care acum ai primit-o. Eu, Domnul, îți vorbesc."

După serviciul de rugăciune l-am întrebat, „Te-ai rugat în cămăruța ta la ora 3 după-amiaza?"

(Voiam să verific – dacă greşeam, doream să mă corectez. Dacă greşesc, recunosc, „Am greşit." Nu te teme să spui „Am greşit." Când am început să învăț să conduc, am greşit de câteva ori ieşind din curbă. Dar nu am renunțat să şofez pentru că am făcut nişte greşeli. Nu-i aşa? La fel trebuiesc privite şi lucrurile spirituale. Numai pentru că am greşit într-o lucrare, nu trebuie să abandonez. Voi merge înainte, încercând să înțeleg unde am greşit şi căutând să evit o nouă greşeală. Astfel că şi acum voiam să verific cele întâmplate.)

Tânărul mi-a spus, „Da, m-am rugat. Ştii, frate Hagin, de un timp încoace simt că Dumnezeu are o chemare pentru mine. N-am spus încă da sau nu. Aşa că am petrecut un timp în cămăruță rugându-mă, meditând, citind Biblia şi aşteptând pe Domnul. Am simțit cum Domnul mi-a vorbit şi mi-a spus, «Te-am chemat în lucrare şi îți voi confirma aceasta diseară.» Dar nu ştiam cum o va face."

Aminteşte-ți – dacă o proorocie care ți se adresează personal nu aduce o întărire sau nu confirmă ceva ce tu ai primit deja în duhul tău, să n-o primeşti.

Atâta timp cât darul proorociei lucrează spre zidire, sfătuire şi mângâiere este minunat. Încurajați acest lucru! Dar de multe ori cineva care prooroceşte îşi închipuie că lucrarea de prooroc este o lucrare de prevestire. Apoi începe să gândească, „Eu proorocesc; deci şi eu pot face asta." Astfel, el iese din locul în care trebuie să stea şi trece în altul.

Pe vremea când țineam o serie de seminarii la Tulsa, a venit la mine o femeie. Venise împreună cu un grup dintr-un oraş învecinat. Mi-a spus, „Frate Hagin, acest

grup este ceva cu totul nou pentru noi. În oraşul nostru avem un grup de rugăciune în care ne întâlnim săptămânal. Vreau să te întreb ceva. Unii din grup cred că eu greşesc, dar eu cred că ceea ce facem noi nu e bine. De fapt, la adunările de rugăciune – nici nu ştiu dacă să le numesc aşa – tot ce fac ei este să-şi pună mâinile unul peste altul şi să proorocească. Îşi petrec toată după-amiaza proorocindu-şi unul altuia. Şi tot ce mi s-a proorocit mie a fost numai de rău.“

„Mi-au proorocit că mama va muri peste şase luni. Au trecut optsprezece luni şi mama tot n-a murit. Mi-au proorocit că soțul mă va părăsi. El nu e mântuit, dar este un om minunat şi eu îl iubesc. Este foarte grijuliu şi între noi nu sunt nici un fel de neplăceri. Şi acestea sunt numai două exemple. Totdeauna mi se prooroceşte că ceva rău mi se va întâmpla – dar niciodată nu mi s-a întâmplat ceva rău.“

I-am spus, „Nu, şi nici nu ți se va întâmpla. Tu eşti un copil al lui Dumnezeu.“

„Nu este aceasta o întrebuințare greşită a unui dar?“ – m-a întrebat ea.

„Ba da.“

Noi trebuie să cunoaştem aceste lucruri. Este foarte uşor ca un copil să fie indus în eroare sau îndrumat greşit. Putem părăsi foarte uşor drumul. De aceea a scris Pavel bisericii din Corint despre aceste lucruri.

Călăuzire Prin Vedenii

„În Cezarea era un om cu numele Corneliu, sutaş din ceata de ostaşi numită 'Italiana'. Omul acesta era cucernic şi temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa lui. El făcea multe milostenii norodului, şi se ruga totdeauna lui Dumnezeu. Pela ceasul al nouălea din zi, a văzut lămurit într'o vedenie pe un înger al lui Dumnezeu că a intrat la el, şi i-a zis: «Cornelie!»“

Faptele Apostolilor 10:1-3

Câteodată Dumnezeu călăuzeşte prin vedenii.

Corneliu era un om credincios, dar nu era născut din nou. El nu ştia nimic despre I sus. Era un prozelit al evreilor. Îngerul care i s-a arătat în vedenie nu-i putea predica Evanghelia. Dumnezeu n-a chemat pe îngeri să predice Evanghelia, ci pe oameni. Îngerul i-a spus unde să trimită după cineva care să-i predice Evanghelia şi să-i spună cum să fie mântuit.

Corneliu a văzut un înger într-o vedenie. Dacă Dumnezeu le îngăduie, îngerii au capacitatea de a lua o formă care poate fi văzută cu ochiul firesc, aşa cum vezi o persoană oarecare.

„Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri.“

Evrei 13:2

Dar Biblia numeşte experienţa lui Corneliu vedenie (Fapte 10:3). A fost, cu alte cuvinte, o vedenie duhovnicească. El a văzut în lumea spirituală. Şi în această lume spirituală există îngeri. Dacă altcineva ar fi fost de faţă, n-ar fi văzut nimic. Şi dacă îngerul ar fi luat o formă vizibilă, nimeni altcineva nu l-ar fi putut vedea.

Există trei feluri de vedenii: vedenii duhovniceşti, răpiri şi vedenii cu ochii deschişi.

Într-o vedenie duhovnicească, tu vezi cu ochii duhului tău, nu cu ochii fireşti. Când Pavel L-a văzut pe Domnul în Fapte cap.9, el a avut o vedenie duhovnicească. El nu L-a văzut cu ochii fireşti.

„Saul s'a sculat dela pământ; şi măcar că ochii îi erau deschişi, nu vedea nimic. L-au luat de mâni, şi l-au dus în Damasc.“

Fapte 9:8

Când Domnul i-a vorbit, ochii lui erau închişi. De aceea oricând şi orice va fi văzut Pavel, el n-a văzut cu ochii săi fireşti. Iar când avea ochii deschişi, era orb.

Al doilea fel de vedenii este răpirea. Corneliu nu a avut o răpire, ca în cazul lui Petru.

> *„A doua zi, când erau pe drum şi se apropiau de cetate, Petru s'a suit să se roage pe acoperişul casei, pela ceasul al şaselea. L-a ajuns foamea, şi a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într'o răpire sufletească. A văzut cerul deschis, şi un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se şi slobozindu-se în jos pe pământ.“*
>
> Fapte 10:9-11

Când cineva cade într-o răpire, simțurile sale fizice sunt anulate. El nu mai ştie exact unde se găseşte. Nu este inconştient, dar nu ştie ce se petrece în jurul său. El este mai conştient de lucrurile spirituale decât de cele naturale.

Al treilea tip de vedenie este cel pe care l-am numit vedenie cu ochii deschişi. Vedenia la care m-am referit destul de des în această carte a avut loc în El Paso, în 1959, şi a fost una cu ochii deschişi. Simțurile mele erau neatinse. Nu am căzut într-o răpire. Isus a intrat în camera mea. L-am văzut cu ochii mei fireşti.

Din toate vedeniile pe care le-am avut, numai două au fost cu ochii deschişi şi trei s-au petrecut în starea de răpire. Restul au fost vedenii duhovniceşti.

În cartea Faptelor Apostolilor există diferite tipuri de vedenii. La fel se întâmplă şi azi.

În vedenii, o serie de lucruri sunt prezentate simbolic. Ca în vedeniile lui Petru. El a văzut tot felul de animale curate şi necurate, şi a trebuit să se gândească la ceea ce văzuse (Fapte 10:19). Duhul i-a vorbit pe când se gândea şi l-a îndemnat să meargă cu cei trei oameni în casa lui Corneliu. El nu înțelesese încă ce însemna vedenia pe care o avuse. Dar după ce s-a dus, s-au petrecut unele lucruri care l-au făcut să înțeleagă că Dumnezeu a chemat şi neamurile la mântuire.

> *„Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, şi i-a zis: «Scoală-te, şi du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, şi care este pustiu.» Filip s'a sculat şi a plecat. Şi iată că un Etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor, şi îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo, şi şedea în carul lui, şi citea pe proorocul Isaia. Duhul a zis lui Filip: «Du-te, şi ajunge carul acesta!»”*
>
> Fapte 8:26-29

Unii creştini admit că Dumnezeu a vorbit apostolilor, ca de pildă Petru, dar ei susțin că astfel de lucrări au fost numai pentru apostoli. Filip nu era un apostol. El a fost ales mai întâi diacon (Fapte 6:5). Cea mai înaltă lucrare în care a fost chemat a fost cea de evanghelist (Fapte 21:8). Nu este trist că în biserica universală am fost jefuiți de binecuvântările şi de manifestările supranaturale pe care le-am fi putut avea,

pentru că oamenii au închis Biblia spunând: „Aceste lucruri au fost pentru apostoli. Toate acestea au încetat când apostolii au murit.“

„În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într'o vedenie: «Anania!» «Iată-mă Doamne,» a răspuns el. Şi Domnul i-a zis: «Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă 'Dreaptă,' şi caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; şi a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, şi punându-şi mânile peste el, ca să-şi capete iarăş vederea."

Fapte 9:10-12

Anania nu era diacon. El era doar un ucenic. Era ceea ce am putea numi un creştin oarecare. Totuşi Domnul l-a folosit. Noi toți ar trebui să ne punem în starea în care Dumnezeu ne-ar putea folosi când ar crede El de cuviință. Nu trebuie să aşteptăm o vedenie ca să facem ceva. Dumnezeu ne poate da o vedenie sau nu. Un înger ar putea să ni se arate sau nu.

A fost o mare onoare pentru mine să predic în biserica unui mare om al lui Dumnezeu, pe când acesta împlinea şaptezeci de ani. El fusese umplut cu Duhul Sfânt cu mulți ani în urmă, la începutul secolului, şi fusese misionar în China din 1912. El mi-a povestit multe din experiențele sale extraordinare.

În biserica pe care o conducea, în fiecare vineri se ținea studiu biblic. (Cred că era unul dintre cei mai mari învățători din lume – şi eu pot să spun că am auzit câțiva.) Iar ce vă spun acum ştiu de la el. El mi-a spus că preda anumite teme aşa cum îl călăuzea Domnul, dar lăsa ca adunarea să sugereze subiectele scriindu-i-le pe o bucățică de hârtie. Cu o astfel de ocazie, cei mai mulți au scris, „Am vrea să învățăm ceva despre îngeri. Nu am auzit nimic despre acest subiect.“

El petrecuse câțiva ani predând într-una dintre cele mai bune şcoli biblice penticostale şi s-a gândit că ar putea acoperi acest subiect în două săptămâni. Dar mi-a spus, „Cu cât studiam mai mult, cu atât studiul devenea mai mare. Studiasem şase săptămâni şi tot nu epuizasem subiectul.“

El era unul dintre conducătorii grupării Evangheliei Totale. Curând după ce ținuse studiul despre îngeri a avut o întâlnire cu conducătorii acestei grupări. Unul dintre subiectele discutate a fost un raport conform căruia un slujitor al denominațiunii pretindea că a văzut un înger. El spunea că îngerul i-a dat instrucțiuni referitoare la slujba lui. Iar conducătorii erau pe punctul de a-l exclude din denominațiune.

Bătrânul mi-a spus, „Stăteam acolo şi ascultam. Nici măcar n-am comentat. Niciodată n-am vorbit dacă nu am fost întrebat. Am văzut spre ce tindeau. Voiau să-l excludă.“

În cele din urmă, unul dintre frați s-a sculat şi a spus, „Eu cred că ar trebui să-l ascultăm şi pe fratele S… . El a fost cu noi de la începutul mişcării. Este unul dintre cei mai capabili învățătorii ai Bibliei. Să auzim ce are să ne spună.“

Mi-a spus că a început prin a le spune de studiul despre îngeri pe care tocmai îl încheiase în biserica sa. Apoi a spus, „Nu sunt deloc îngrijorat că unul din miile de

slujitori ai noştri a văzut un înger. Lucrul care mă deranjează este că numai unul dintre noi a văzut aşa ceva.“

„Şi în al doilea rând“, le-a zis, „dacă noi îl vom exclude pe acest om pentru că a văzut un înger care l-a învățat lucruri privitoare la slujba sa, cu ce vom motiva noi înaintea oamenilor? Avem noi oare ceva mai bun să le oferim? Ceva mai supranatural? Ceva mai scriptural? Dacă nu, atunci cred că ar fi mai bine să rămânem cu ce avem.“

Imediat, cineva a sărit în picioare spunând, „Cred că ar trebui ştergem totul cu buretele.“ Au votat cu toții să-l lase în pace.

În 1963, biroul meu ocupa un loc mic într-o casă din Garland, Texas. Nici nu arăta a birou. Câțiva oameni din alt oraş m-au căutat şi mi-au spus, „Dacă vă veți muta cu biroul în oraşul nostru, noi vom aranja un loc foarte bun. Vom cumpăra tot echipamentul necesar, vom angaja secretare şi le vom plăti salariile. Dumneavoastră nu va trebui să plătiți nimic. Vrem doar să publicăm unele din materialele dumneavoastră.“

Un altul, care era tehnician electronist, mi-a spus, „Frate Hagin, dacă îmi vei da voie, voi înregistra toate predicile dumneavoastră. Nu vă costă nimic. Toate materialele necesare mă privesc pe mine.“

Ofertele erau foarte tentante. Ai fi putut crede că veneau de la Dumnezeu. Dar în acea perioadă mă rugam împreună cu un grup. Aveam un serviciu special de închinare. Atmosfera era ca cea despre care se vorbeşte în Fapte 13:1 şi 2 – o atmosferă în care Dumnezeu se manifesta.

Stăteam pe platformă, lângă un scaun şi mă rugam, când deodată Isus a apărut exact în fața mea. Aveam ochii închişi. Era o vedenie duhovnicească. La circa o jumătate de metru în spatele lui Isus şi un metru în dreapta Sa, stătea un înger mare. Mai văzusem îngeri şi înainte – dar niciodată unul atât de mare. Trebuie să fi avut peste 2,5 metri înălțime.

Isus mi-a vorbit despre unele lucruri. (Şi tot ce a spus s-a împlinit.) Din când în când, în timp ce vorbea, aruncam câte o privire spre înger. Când o făceam, îngerul deschidea gura şi începea să spună ceva. Când îmi întorceam privirea la Isus, se oprea.

După ce Isus şi-a încheiat convorbirea cu mine, L-am întrebat, „Cine este acea persoană? Ce semnificație are?“

„Este îngerul tău,“ a răspuns Isus.

„Îngerul meu?“

„Da, “ a spus „îngerul tău. Ai citit în scriptură că am spus că îngerii copiilor stau în permanență înaintea feței Tatălui Meu. Tu nu-ți pierzi îngerul doar pentru că ai crescut.“

(Nu este minunat! Eu am acest înger care mă urmează neîncetat. Slavă Domnului!)

Am întrebat, „Ce doreşte?“

Isus a spus, „Are un mesaj pentru tine.“

„Dar Tu tocmai vorbeşti cu mine; de ce nu mi-l spui Tu? De ce trebuie să-l ascult din gura unui înger? Pe deasupra, Cuvântul lui Dumnezeu că toți cei ce sunt

călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt copii ai lui Dumnezeu. Eu am Duhul Sfânt. De ce n-ar putea Duhul Sfânt să-mi vorbească?“

Isus a avut milă şi răbdare cu mine. El mi-a spus, „Ai citit vreodată în Cuvântul Meu acolo unde îngerul Domnului îi spune lui Filip să meargă pe drumul care coboară spre Gaza? Nu era aceasta o îndrumare? Nu era o călăuzire? Nu i-a apărut îngerul Meu lui Corneliu, care nici măcar nu fusese născut din nou? Nu i-a spus îngerul ce să facă?… .“

Şi mi-a mai dat şi alte exemple din Noul Testament.

În final am spus, „Este suficient. Îl voi asculta.“ Apoi m-am uitat la înger şi am spus, „Care este mesajul tău?“

El a început astfel, „Am fost trimis din Prezența Atotputernicului Dumnezeu ca să-ți spun să nu le îngădui acelor oameni (şi le-a rostit numele) să-ți aranjeze vreun birou. Ei au un motiv în viitor. Îți vor controla lucrarea pentru că vor investi în ea toți banii lor.“

Apoi a rostit numele celui care era tehnician radio şi electronist şi a spus, „Nu-l lăsa să înregistreze nici o bandă. Are un motiv ulterior. Dacă va avea aceste benzi în mână, le va controla. Am fost trimis din Prezența Atotputernicului Dumnezeu ca să-ți spun aceste lucruri.“

„Apoi am mai fost trimis din Prezența Atotputernicului Dumnezeu ca să-ți spun şi aceasta: Îți vor veni bani astfel încât să poți să-ți aranjezi un birou al tău, să ai cărțile tale, benzile tale. Tu vei fi singurul stăpân peste toate acestea, pentru că Eu îți voi spune ce să faci, şi nu un om. La 1 decembrie, după ce totul va fi plătit şi achitat, îți vor rămâne în mână $4000 pentru a conduce în bune condițiuni. Pentru că Eu am trimis îngerii mei ca să facă să-ți parvină aceşti bani.“

Când a sosit vremea, aveam exact banii pe Domnul a spus că-i voi avea. Acesta a fost începutul acestei lucrări.

Aş putea spune mai multe lucruri; dar cred că este destul pentru a ilustra faptul că astfel de lucruri se întâmplă şi azi. Dar dați-mi voie să subliniez aceasta – deşi Dumnezeu ne conduce prin vedenii şi alte manifestări supranaturale, NU vă voi încuraja să umblați după vedenii. Ați putea ajunge dincolo de Cuvânt, acolo unde diavolul vă poate înşela. Adesea, noi vrem să avem un cuvânt de călăuzire mai direct, dar nu îl primim întotdeauna. Aşa că nu încercați să-l fabricați dacă el nu vine. Nicăieri în Biblie nu scrie că cineva a căutat să aibă vedenii. Ele doar s-au petrecut, fără ca cineva să le caute.

Fii mulțumit, dacă asta-i tot ce ai primit până acum, să urmezi mărturia lăuntrică. Dar formează-ți şi antrenează-ți şi dezvoltă-ți duhul, unde această mărturie devine din ce în ce mai reală pentru tine.

Apoi, dacă Dumnezeu găseşte că e momentul potrivit pentru o cercetare supranaturală sau o manifestare a Duhului, atunci mulțumeşte-I lui Dumnezeu pentru ele.

Să ştii că îngerii lui Dumnezeu sunt cu tine. Îngerul tău este cu tine, fie că-l vezi fie că nu.

Ascultă-ți Inima

„Trecuse destul de multă vreme, şi călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentru că trecuse chiar şi vremea «postului». De aceea Pavel a înştiințat pe ceilalți, şi le-a zis: «Oamenilor, călătoria văd că nu se va face fără primejdie şi fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură şi pentru corabie, dar chiar şi pentru viețile noastre.»“

Fapte 27:9-10

Pavel nu spune, „Domnul mi-a vorbit.“ El spune simplu, „văd.“ În duhul său, Pavel avea o percepție lăuntrică, o presimțire interioară, un îndemn lăuntric. Acesta este modul fundamental prin care ne călăuzeşte Dumnezeu.

Pavel nu a perceput *mental* mesajul . El nu a avut ceva în genul unei „vibrații.“ Mie unul nu-mi place treaba asta cu vibrațiile. Face parte din domeniul psihic. Nici nu-l găseşti în Biblie. Pavel nu a perceput *fizic* mesajul. El în *duh* a primit mărturia.

Acest mod aparține tuturor. Duhul Sfânt care locuieşte în duhul nostru trebuie să comunice cu noi prin duhul nostru – nu prin mintea noastră. De aceea duhul tău ştie unele lucruri pe care mintea ta nu le cunoaşte. Dar noi n-am fost învățați să ascultăm de duhul nostru. Şi câteodată şovăim să o facem.

Motivul pentru care noi, creştinii umpluți cu Duhul, pierdem în continuu, facem greşeli şi cădem este că duhul nostru care ar trebui să fie călăuza noastră este ținut sub cheie ca să nu vorbească. Cunoştințele sau intelectul au pus mâna pe tron.

Orice om care închide gura duhului lui şi nu ascultă niciodată de el – deoarece duhul omului este o lumină de la Domnul – devine un infirm şi o pradă uşoară pentru egoism şi clevetire.

Dacă fiecare dintre noi am asculta de inima noastră – de îndemnul lăuntric sau vocea interioară – n-am face greşelile pe care le-am făcut.

Am pierdut mult pentru că nu am ascultat. Am ştiut în inima mea că nu trebuie să fac aşa. De ce am făcut-o? Dar tu?

Dar numai pentru că ai făcut o greşeală nu înseamnă că trebuie să renunți. Dacă telefonul sună în miez de noapte şi te împiedici şi cazi încercând să răspunzi, nu rămâi întins pe podea. Te ridici şi răspunzi la telefon. Un obstacol fizic nu de face să renunți. La fel, o poticnire spirituală nu trebuie să te facă că abandonezi.

Aşa cum am mai spus, dacă cineva îşi ține duhul sub cheie şi nu-l ascultă niciodată, el devine infirm din punct de vedere spiritual. Cel ce ascultă de duhul său este o persoană care urcă neîncetat spre culmi!

Dacă creştinii şi-ar controla cu atenție înlăuntrul lor, ar şti mai bine ce să facă în cele mai multe chestiuni ale vieții.

Nu trebuie să cauți altă călăuzire când Biblia îți spune cum să procedezi. Fă ce spune Scriptura. Biblia îți spune cum să acționezi în fiecare circumstanță a vieții. Spune soților cum să se poarte cu soțiile. Spune soțiilor cum să se poarte cu soții lor.

Cum poți fi călăuzit de Duhul lui Dumnezeu

Spune părinților cum să se poarte cu copiii lor. Spune copiilor cum trebuie să se comporte față de părinți. Biblia ne spune tuturor să umblăm în dragoste – dragostea divină. Şi această dragoste divină, care cu caută folosul propriu, este şi ea o problemă care ține de inimă.

Cum Să Educăm Duhul Nostru

„Duhul omului este o lumină a Domnului… .“

Proverbe 20:27

Domnul ne luminează şi ne călăuzeşte prin duhul nostru. Dacă aşa stau lucrurile – şi cu siguranță că aşa stau – atunci noi trebuie să devenim mai conştienți de duhul nostru. Trebuie să devenim mai conştienți de faptul că suntem ființe duhovniceşti, nu doar ființe raționale sau biologice. Avem nevoie să ne educăm duhul până când va deveni un ghid din ce în e mai bun.

Unul din lucrurile care au ținut în loc lumea creştină ca un tot, este faptul că noi suntem mai conştienți de capacitățile noastre mentale şi fizice, cu alte cuvinte suntem mai mult ființe sufleteşti şi fireşti. Noi am dezvoltat trupul şi sufletul, dar am lăsat duhul aproape neatins.

Duhul tău poate fi educat la fel cum poate fi educată mintea ta. Duhul tău poate fi antrenat şi întărit în putere, la fel cum poate fi antrenat trupul.

Iată aici patru reguli prin care tu îți poți antrena şi dezvolta duhul tău:

1. Prin meditație asupra Cuvântului lui Dumnezeu
2. Prin punerea în aplicare a Cuvântului
3. Prin punerea Cuvântului pe primul loc în viață
4. Prin supunerea imediată la vocea duhului tău.

1. MEDITAȚIA ASUPRA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU. Cei mai duhovniceşti oameni pe care i-am cunoscut au fost cei care acordau timp şi importanță Cuvântului lui Dumnezeu. Tu nu poți dezvolta înțelepciunea duhovnicească fără meditație. Dumnezeu i-a făcut cunoscut acest lucru lui Iosua, chiar la începutul slujbei lui, după moartea lui a murit.

„Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înțelepciune.“

Iosua 1:8

Dacă Dumnezeu nu voia ca Iosua să izbândească, atunci de ce i-a spus ce trebuie să facă? Dacă n-ar fi vrut să aibă succes, atunci de ce i-a spus cum să aibă succes? El a vrut ca Iosua să aibă succes – şi el vrea ca şi tu să ai succes şi să fii biruitor.

Parafrazând acest adevăr în limbajul nou-testamental, am putea spune, „Cuvântul lui Dumnezeu – în special Noul Testament – să nu se depărteze de gura ta.

Meditează asupra lui zi şi noapte, urmărind să acționezi în concordanță cu tot ce este scris acolo; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi vei lucra cu înțelepciune."

Dacă ai dorit vreodată să faci ceva măreț în viață, dacă ai vrut vreodată să ajungi la un rezultat, *fă-ți timp pentru meditație*. Fă-ți timp ca să meditezi asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Începe cu cel puțin 10 sau 15 minute pe zi – apoi măreşte acest timp.

Am părăsit ultima biserică pe care am păstorit-o în 1949 şi de atunci am lucrat ca misionar. Posteam mult mai mult decât acum şi făceam altfel de rugăciuni decât acum. (Înveți anumite lucruri o dată cu trecerea timpului.) Aveam două servicii pe zi – asta era ceva obişnuit pentru mine, şi uneori aveam chiar trei – ceea ce mă cam epuiza atât fizic cât şi spiritual. Dimineața studiu biblic, toată după-amiaza rugăciune cu voce tare şi în fiecare seară predică. Mâncam o singură dată pe zi între adunări şi depusesem atâta efort fizic încât slăbisem mult. Apoi mai erau şi două zile de post pe săptămână – marțea şi joia – când nu mâncam şi nu beam nimic timp de 24 de ore.

Într-o zi Domnul mi-a spus, „Aş vrea mai degrabă ca tu să duci o viață de post în loc să ții zile de post."

Am spus, „Cum adică? N-am auzit pe nimeni zicând aşa ceva."

Dar El mi-a răspuns, „În loc să ai anumite zile de post şi apoi să mănânci tot ce vrei, mai bine ai trăi o viață de post. Postul nu mă schimbă pe Mine cu nimic. Eu sunt acelaşi înainte ca tu să posteşti, în timp ce posteşti şi după ce posteşti. Postul nu schimbă Cuvântul. El te ajută doar să ții trupul în frâu. Aşa că nu mai mânca tot ce pofteşti. Ci ține-ți trupul sub control tot timpul."

Apoi a spus, „Nu-ți petrece toată după-amiaza rugându-te şi consumându-te înaintea serviciilor de seară. Întinde-te în pat şi meditează."

Aşa ca am început ca după-amiezile să mă întind în pat şi să meditez. Şi am ajuns mai departe meditând decât ajunsesem vreodată rugându-mă şi postind. Am crescut duhovniceşte mai mult.

Aceasta înseamnă ceea ce a spus El în Iosua 1:8. *„…atunci vei izbândi în toate lucrările tale…"* Am vrut să fiu un bun slujitor al Domnului şi am dorit să izbândesc în această lucrare. Această regulă funcționează fie că eşti în slujba Domnului, fie că eşti crescător de vite, sau vânzător de automobile, sau orice alt ceva.

Acest Cuvânt al lui Dumnezeu să nu se depărteze de gura ta. Vorbeşte despre el. *cugetă asupra lui.* Gândeşte-te la el.

Cuvântul evreiesc care a fost tradus prin a *medita* poartă şi înțelesul de *a murmura*. Murmură Cuvântul. Spuneți-L ție însuți.

Domnul m-a condus, înainte ca să aud vreodată pe cineva învățând despre meditație, să mă întind în pat şi să murmur Cuvântul. Pur şi simplu îl rostesc pentru mine. Şi am avut unele servicii extraordinare. Am crescut din punct de vedere spiritual, şi în acelaşi timp mi-am păstrat puterea fizică.

Îmi place o altă traducere a versetului Iosua 1:8 care în ultima sa parte sună cam aşa, *„…vei fi capabil să tratezi cu înțelepciune problemele vieții."* Nu poți avea succes dacă nu ştii să lucrezi cu înțelepciune în toate domeniile vieții.

De ce vei fi ştiut să lucrezi cu înțelepciune în toate domeniile vieții? Pentru că ai cugetat la Cuvântul lui Dumnezeu şi ai umblat în lumina acestui Cuvânt.

2. PUNEREA ÎN APLICARE A CUVÂNTULUI. A practica Cuvântul înseamnă a fi un împlinitor al Cuvântului.

> *„Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători…* “
>
> Iacov 1:22

Avem mulţi „vorbitori ai Cuvântului,“ şi chiar mulţi „care se bucură de Cuvânt,“ dar nu avem prea mulţi „împlinitori ai Cuvântului.“

Începe să practici împlinirea Cuvântului, făcând în fiecare situaţie ceea ce Cuvântul îţi spune să faci.

Unii cred că a fi împlinitori ai Cuvântului înseamnă să ţii Cele 10 Porunci. Nu asta vrea să spună Iacov 1:22. Şi apoi, noi cei care suntem sub Noul Legământ avem doar o singură poruncă – porunca iubirii. Isus spunea, *„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii*“ (Ioan 13:34).

Un împlinitor al Cuvântului aşa va face. Dacă iubeşti pe cineva nu îl vei fura. Nu vei spune minciuni la adresa lui. Noul Testament spune ca dragostea este împlinirea Legii. Dacă umbli în dragoste nu vei călca nici o lege care a fost dată pentru a pune frâu păcatului.

A fi împlinitor al Cuvântului înseamnă că trebuie să faci în primul rând ceea ce este scris în Epistole. Ele sunt scrisori scrise către noi, Biserica. Ca un exemplu al împlinirii Cuvântului, să privim la unele îndrumări ce ne sunt date într-una din Epistole.

> *„Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţămiri.“*
>
> Filipeni 4:6

Fă deci aşa cum este scris. Acum, noi nu înţelegem să împlinim parţial acest verset – partea care se referă la rugăciune. Dar dacă practici doar această parte, dar nu şi prima, tu nu împlineşti Cuvântul.

În traducerea *Amplificată* a Bibliei, Filipeni 4:6 începe astfel, *„Nu vă necăjiţi sau nu vă nelinişţiţi de nici un lucru….*“ Mai întâi ni se spune să nu ne necăjim. Dacă te vei necăji si te vei nelinişti, aceasta nu te va ajuta cu nimic atunci când îţi vei aduce cererile. Acest fel de rugăciune este fără rezultat. O rugăciune plină de îngrijorări şi teamă nu va avea nici o urmare.

Mi-a părut foarte rău pentru un slujitor al lui Dumnezeu care a venit la mine cu câţiva ani în urmă. Dar uneori nu-i poţi da cuiva răspunsul doar pentru că ai compasiune pentru el. Furtuni şi încercări erau în viaţa lui. Avea stomacul afectat; respingea tot ce mânca. Nu putea să doarmă. Nervii îi erau zdruncinaţi din cauza unui incident personal.

Venise la mine să caute ajutor. Am început să-i arăt ce spunea Cuvântul şi cum să se roage pentru acel lucru. Când l-am sfătuit să ia Biblia şi *să facă* ce era scris, s-a revoltat. A spus, „Da, Bine, dar nu oricine are credinţa pe care o ai tu.“

I-am explicat că nu este vorba de a avea multă credință, ci de a ne da silința să împlinim Cuvântul. I-am spus că dacă va împlini Cuvântul, credința lui va creşte. Şi i-am spus cum să împlinească versetul pe care i-l arătasem.

Când sunt singur, citesc acest verset cu voce tare şi-i spun Domnului că Cuvântul Său este adevărat şi că eu Îl cred.

I-am spus acelui frate că poate este tentat să spună că nu poate să nu se îngrijoreze şi să se frământe. Dar că Dumnezeu nu ne cere să facem ceva ce noi nu putem face. Când Dumnezeu spune să nu ne frământăm – înseamnă că stă în puterea noastră să nu ne frământăm. Dumnezeu este un Dumnezeu drept care nu ne va cere să facem ceva pe care să nu-l putem face.

Când pentru prima dată am început să aplic acest verset a fost uşor să cred că putem aduce cererile la cunoştința lui Dumnezeu, dar era greu de crezut că puteam *să nu mă îngrijorez*. Totuşi, dacă Dumnezeu spune că nu trebuie să ne îngrijorăm, atunci voi spune, „Refuz să mă îngrijorez sau să mă frământ indiferent care ar fi problema.“

Îi spun Domnului că Îi aduc la cunoştință cererile mele. Apoi Îi mulțumesc pentru răspuns. Aceasta linişteşte şi dă pace duhului meu pe care diavolul a încercat să-l tulbure.

Apoi mă scol şi mă duc la treburile mele. Totuşi, pe nesimțite, diavolul încearcă din nou să mă prindă. Atunci, mă întorc pus şi simplu la acest verset, îl citesc din nou şi păstrez mărturisirea făcută.

Acel slujitor al lui Dumnezeu a început să aplice Filipeni 4:6 şi Domnul l-a ajutat să iasă cu bine din toate problemele lui.

Este posibil să devii atât de îngrijorat încât să nu mai poți dormi sau mânca. Dar tot ce trebuie să faci este să aplici Cuvântul şi să culegi rezultatele.

Filipeni 4:7 este un rezultat al punerii în practică a versetului din Filipeni 4:6.

> *„Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus.“*
>
> Filipeni 4:7

Mulți oameni vor ceea ce menționează acest verset 7 – dar ei nu vor să practice ceea ce spune versetul 6. În traducerea *Amplificată* a Bibliei versetul 7 spune, *„Şi pacea lui Dumnezeu… care întrece orice înțelegere, va ridica ziduri pe apărare şi va pune strajă în jurul inimilor şi gândurilor voastre în Isus Hristos.“* Pacea lui Dumnezeu va ridica ziduri pe apărare şi va pune strajă în jurul inimii şi gândurilor tale.

Dar ai putea avea acelaşi rezultat fără să fii un împlinitor al Cuvântului? Nu, cu siguranță că nu.

Versetul 6 ne spune să nu ne îngrijorăm. Oamenii care se îngrijorează şi se tem, privesc mereu la partea rea a vieții. Versetul 8 ne spune la ce să ne gândim:

> *„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este*

vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească."

Filipeni 4:8

ÎMPLINEŞTE versetul 8. *Aplică* acest verset. Gândeşte-te la lucrurile bune. Mulţi dintre oameni se gândesc la rău. Poţi şti ce gândesc ei dacă observi despre ce lucruri vorbesc. Biblia spune, *„Căci din prisosul inimii vorbeşte gura."* Ei se îngrijorează şi se tem în continuu şi se gândesc la parte rea a vieţii, exprimându-şi astfel necredinţa lor. Nu se poate să fii un împlinitor al Cuvântului şi în continuu să rosteşti numai necredinţă. Cu cât vorbeşti mai mult despre un lucru, cu atât el mai devine mare. Dacă ceva nu întruneşte toate aceste calităţi – adevărat, vrednic de cinste, drept, curat, vrednic de iubit, vrednic de primit – nu te gândi la el şi nu vorbi despre el!

În traducerea *Amplificată* a Bibliei versetul din 1 Corinteni 13:7 spune, *„Dragostea… este întotdeauna gata să creadă tot ce e mai bun despre cineva."* De-a lungul anilor am constatat că cele mai multe zvonuri pe care le-am auzit despre unele persoane nu îndeplinesc primul dintre calificative. Adică nu sunt adevărate. Aşa că nu discuta despre zvonurile pe care le auzi. Nici măcar nu te gândi la ele. Unele lucruri pe care le auzi pot fi adevărate, dar s-ar putea ca ele să nu fie curate sau plăcute - sau notează - vrednice de primit. De aceea nici nu trebuie să ne gândim la ele.

Gândindu-ne la asemenea lucruri, noi facem loc diavolului. Ceam mai puternică armă a lui este puterea sugestiei. Întotdeauna el încearcă să intre în viaţa ta, în gândurile tale. De aceea ni se spune nouă în Cuvântul lui Dumnezeu să ne gândim *„la lucrurile de sus."*

În Epistole, în mod deosebit, Dumnezeu Duhul Sfânt vorbeşte Bisericii. Cugetă la aceste epistole şi la ceea ce vrea El să spună – şi fii un împlinitor la Cuvântului. Astfel, vei creşte spiritual.

3. PUNEREA CUVÂNTUL PE PRIMUL LOC. Educarea, dezvoltarea, şi antrenarea duhului nostru începe prin a pune Cuvântul lui Dumnezeu pe primul loc în viaţa noastră.

„Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ţi urechea la vorbele mele!
Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale!
Căci ele sunt viaţă pentru cei ce le găsesc, şi sănătate pentru tot trupul lor."

Proverbe 4:20-22

Dumnezeu spune în aceste versete, *„…Ia aminte la cuvintele mele* (Dă-le întâietate – Pune-le pe primul plan), *pleacă-ţi urechea la vorbele mele!* (Ascultă ce vreau să-ţi spun); *Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi* (Uită-te mereu în Cuvântul lui Dumnezeu), *păstrează-le* (Cuvintele Mele) *în fundul inimii tale!"*

Sunt multe lucruri mari de câştigat făcând astfel. De ce ne spune Dumnezeu să dăm întâietate Cuvântului Său, să ascultăm ce vrea El să ne spună, să cercetăm mereu

Cuvântul Său şi să-L păstrăm în inimile noastre? Pentru că „… *ele* (Cuvintele Sale) *sunt VIAȚĂ pentru cei ce le găsesc, şi SĂNĂTATE pentru tot trupul lor.*“

În notele de pe marginea traducerii King James a Bibliei ni se spune că *sănătate* este traducerea din ebraică a cuvântului *medicament*. Cuvântul Său este un *„medicament pentru tot trupul lor.* “ Există vindecare în Cuvânt.

În cei doisprezece ani de pastorat au fost membri care s-au îmbolnăvit, s-au dus la spital, ca după aceea să ceară să se facă rugăciuni pentru ei. Nu spun că este greşit să mergi la doctor, nicidecum. Avem încredere în medici şi în spitale. Mulțumim lui Dumnezeu pentru ele. Dar de ce să nu punem pe primul plan Cuvântul lui Dumnezeu, asta vreau să spun. Uneori, ca o ultimă speranță, creştinii se întorc la Cuvânt.

Un pastor baptist, care pe atunci nici măcar nu credea în vindecarea divină, povestea ce probleme a avut cu amigdalele. Medicul său tot insista ca el să le scoată. Au fixat chiar şi data.

Obiceiul familiei sale era ca în fiecare dimineață, înaintea plecării copiilor la şcoală, să citească din Biblie şi să se roage împreună. Chiar în ziua în care el fusese programat pentru operație, pasajul din Scriptură pe care l-au citit a fost acela în care regele Asa, fiind bolnav de picioare, în loc să-L caute pe Domnul s-a dus la doctori şi a murit (2 Cronici 16:12).

Pastorul a fost mişcat de acest Cuvânt. Şi-a dat seama că nici măcar nu se rugase pentru amigdalele sale. A împărtăşit aceste lucruri cu soția şi copiii săi şi le-a cerut să se roage împreună pentru problema sa.

Când se rugau, Domnul i-a spus să nu trebuie să şi le scoată. Spre mirarea lui, Domnul i-a vindecat amigdalele şi de atunci n-a mai avut probleme cu ele.

Aici este o lecție de învățat. Biblia nu sugerează că regele Asa ar fi murit pentru că a pus pe primul loc medicii, ci pentru că nu I-a dat întâietate Domnului. Trebuie să ne obişnuim să-I dăm întâietate Domnului.

Ar trebui să ne obişnuim să ne întrebăm singuri în orice situație, „Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre asta?“ Ar trebui să ne întrebăm ce are Dumnezeu de spus cu privire la orice lucru care ar putea să apară în viața noastră – şi apoi să punem Cuvântul pe primul plan.

Uneori familia sau prietenii vor încerca să ne grăbească să luăm o anumită decizie – dar trebuie să ne gândim ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.

În orice domeniu al vieții, pune pe primul plan Cuvântul lui Dumnezeu.

4. SUPUNEREA IMEDIATĂ LA VOCEA DUHULUI TĂU. Duhul omului are o voce. Noi numim această voce *conştiință*. Alteori îi spunem *intuiție*, *voce interioară*, ori *călăuzire*. Lumea o numeşte *presimțire*. Dar ea este vocea duhului tău care îți vorbeşte. Duhul fiecărui om are o voce.

Duhul omului, aşa cum am văzut în capitolele precedente, este omul spiritual, un duh, omul ascuns dinlăuntru. El este imperceptibil simțurilor fizice. Nu-l poți vedea cu ochii fireşti şi nici atinge cu mâinile acestea. Acesta este omul care a devenit o făptură nouă în Hristos (2 Corinteni 5:17). Când un om se naşte din nou, duhul lui devine un duh nou.

Dumnezeu a proorocit atât prin Ezechiel cât şi prin Ieremia că va veni o vreme când El va da la o parte inima de piatră şi îi va da în schimb o inimă nouă. El a spus

că va pune Duhul Său în noi. Sub Noul Legământ, această naştere din nou a devenit posibilă.

Naşterea din nou este o renaştere a duhului omului. După cum se menționează în Hristos 2 Corinteni 5:17, dacă un om este în Hristos, el este o făptură nouă – tot ce a fost vechi în duhul său, vechea natură, a fost înlăturată şi toate lucrurile au devenit noi.

Dând acestui duh născut din nou privilegiul de a medita asupra Cuvântului lui Dumnezeu, acesta devine sursa informării lui. Duhul tău se va întări şi vocea interioară a conştiinței tale, educată în duhul, va deveni o adevărată călăuză.

Ați observat că meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu, practicarea Cuvântului, punerea Cuvântului pe primul plan, se situează toate înaintea ascultării de duhul tău? Vezi, dacă duhul tău a avut privilegiul cugetării la Cuvântul lui Dumnezeu, practicării Cuvântului şi situării Cuvântului pe primul loc – atunci duhul tău este o călăuză cu autoritate.

„Duhul omului este o lumină a Domnului… .“ Duhul tău născut din nouare în el Viața şi Natura lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuieşte în interiorul duhului tău. *„…Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume“* (1 Ioan 4:4). Duhul Sfânt locuieşte în duhul tău Dumnezeu trebuie să comunice cu tine prin intermediul duhului tău deoarece acolo locuieşte El. Duhul tău primeşte informații prin El.

Învață să te supui vocii duhului tău.

Dacă nu eşti obişnuit să faci asta, desigur, nu vei ajunge să te supui prea curând. După cum am mai spus, duhul tău poate fi întărit aşa cum şi trupul tău poate fi întărit. Duhul tău poate fi educat aşa cum şi mintea ta poate fi educată. Dar tot aşa precum tu nu ai făcut douăsprezece clase într-o săptămână, tot aşa şi duhul tău nu va putea fi educat peste noapte.

Dacă vei urma aceste patru puncte şi le vei aplica, atunci, după o vreme vei cunoaşte voia Tatălui chiar şi în detaliile cele mai mărunte ale vieții. Vei primi călăuzire şi vei afla imediat dacă răspunsul este *da* sau *nu*. Vei şti în duhul tău ce ai de făcut.

Rugăciunea În Duh

„Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta şi cu mintea.“

1 Corinteni 14:14-15

Unul dintre cele mai bune exerciţii spirituale este să te rogi în limbi în fiecare zi. Duhul tău va fi atunci în contact direct cu Tatăl duhurilor.

„În adevăr, cine vorbeşte în altă limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înţelege, şi, cu duhul, el spune taine.“

1 Corinteni 14:2

Duhul tău se roagă când tu te rogi în alte limbi – Duhul Sfânt dă această manifestare, dar cel ce se roagă este duhul tău. Pavel spune, *„Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă…“*

Întotdeauna am urmat această metodă de a mă ruga mult în alte limbi în fiecare zi. Aceasta păstrează duhul meu în contact cu Tatăl. Mă ajută să devin mai conştient din punct de vedere spiritual.

Când te rogi în alte limbi, mintea este fără rod – deoarece nu te rogi cu mintea. Mintea fiind fără rod, tu devii mai conştient de propriul tău duh şi de lucrurile duhovniceşti.

Ieşi din universul simţurilor. Ieşi din universul cărnii. Ieşi din universul gândirii omeneşti.

Intră în universul credinţei şi în universul duhului. Credinţa este a duhului – *şi acolo se petrec lucrurile cele mai mari!*